

KARANLIĞIN SONU!

Tırlar dolusu silah, otobüslerle militan, para, her türden destekle beslenen vahşi dinci çeteler Tel Abyad'da tabanları yağladı. YPG bu katil sürüsün süpürüp attı. Kobane ve Cizire kantonları birleşti. Kobane sonun başlangıcıydı bu karanlık çağın adamları için. Rojava'nın Stalingrad'ıydı. Savaşın dönüm noktasıydı. Tel Abyad ise dinci çeteler ve onların destekçilerinin bir daha doğrulmamak üzere kırıldıkları nokta olacak. Hepsi yıkılıp gitmek üzereler. Adım adım yaklaşıyor korkunç sonları. "Ölümün adamlarına ölüm!"

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 17 Haziran - 1 Temmuz 2015/ S 286 / 1 TL

HÜKÜMET BUNALIMI

Daha seçimlerin resmi sonuçları açıklanmadan "dügün dernek bozuldu!" Birkaç saat içinde "istikrar abidesi" hükümet uçtu. Çarşı karıştı!

Diyarbakır'da apaçık bir kışkırtma, ardından çatışmalar, gözaltı ve tutuklamalar... Ankara kulislerinde başdöndüren bir trafik, sabah akşam değişen koalisyon senaryoları... Her adımda tam bir kördüğüm!

Bizzat sermaye örgütleri seferber oldu: İlk turda MÜSİAD RTE'ye, TÜSİAD CHP ve MHP'ye, TOBB Davutoğlu'na... Elbirliğiyle bir hükümet kotarma derdine düştüler.

Durum pek bir umut vermemiş olacak ki, eskiyen yüzleri cilalayıp yeni diye pazarlama yarışı başladı. Sermaye dünyası Abdullah Gül'ü "kurtarıcı lider" olarak halka sunmaya başladı. Egemen sınıfın "adam kıtlığı" bundan daha çarpıcı sergilenemezdi doğrusu!

Devrimi parlamento koridorlarına hapsedme hayali kuruyorlardı ama seçim resmen bir hükümet bunalımı doğurdu! Şimdi bütün kapışmalar bu bunalım koşullarında cereyan edecek. Başka ne denir ki, "iyi kazmışsın köstebek!"

Soma Katliamı Duruşması Ertelendi

Soma'da 14 Mayıs 2014 tarihinde 301 maden işçisinin iş cinayetinde yaşamını kaybetmesine ilişkin 8'i tutuklu 45 sanıklı davanın 2. Duruşması 15-16 Haziran günlerinde Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı.

bunun için de sanıkların her birinin ayrı avukat tutmaları için ek süre verilmesi" gerekçesi ile 2. gün de sona erdi. Mahkeme heyeti, "kuvvetli şüphe" nedeniyle tutuklulukların devamına karar verdi. Duruşma 18 Ağustos'a ertelendi.

Polimer İşçileri Grevde

Çerçekköy'de bulunan Polimer Kauçuk ve Paz. San. A.Ş.'de işçileri örgütlendikleri Petrol-İş Sendikası ile Polimer Kauçuk yönetimi arasında toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 870 işçi 17 Haziran'da greve çıktı.

İşçiler sabahın erken saatlerinde mesai öncesinde fabrika önünde toplanmaya başladı, mesai saati itibarıyla grev de başlamış oldu.

Polimer, 26 Aralık'tan beri Petrol İş Sendikası ile toplu iş sözleşmesi görüşmelerini sürdürüyordu. Görüşmelerde ücret zammı oranları ve miktarlar hakkında anlaşmaya varılamayınca grev başladı.

>>Editör...

Bir Kez Daha: Şimdi Devrim Zamanı

Genel seçimler, Leninist Partinin uzun süredir yaptığı "şimdi devrim zamanı" tespitini değiştirdi ya da geçersiz mi kıldı? Şimdi devrim zamanı değil de toplumsal barış zamanı mı yoksa?

Seçim barajını aşmış olmanın verdiği heyecanla zamanın "toplumsal barış zamanı" olduğunu büyük bir coşku eşliğinde ilan ediyorlar.

Gerçek öyle mi? Bizi bekleyen süreç büyük bir toplumsal barış ya da toplumsal uzlaşma süreci mi? Kitlelerin eğilimi, görünen değil ama gerçek eğilimi nedir?

3

7 Haziran Sonuçları Üzerine

C.Dağlı

2

Yeni Devrimci Dalga

Taylan Işık

4

Seçimin Galibi Seçimin Kendisidir

Umut Çakır

5

Faşizm Ve Faşizme Karşı Mücadele-2

Özgür Güven

9

Hoşgeldin Kriz

Ali Varol Günel

11

7 HAZİRAN SONUÇLARI ÜZERİNE

BAŞYAZI

C. Dağlı

HDP'nin 7 Haziran'da elde ettiği "başarı" küçük burjuva sosyalist çevrelerin ilkesizliğini daha da derinleştirdi. Bugüne dek sosyalizm adına ne söylemişlerse, bugün HDP'nin tuttuğu yol uğruna bir kenara itiyorlar. Leninist Parti'nin bugüne değin HDP ve tüm küçük burjuva siyasetler hakkında söyledikleri ise iyice doğrulanmıştır. Bu kısa notlar bunun altını çizmektedir.

1-HDP yakaladığı "büyük zafer"den sonra, kitlelerin dikkatini, gücünü, enerjisini bir sonraki seçimle gelecek olan "daha büyük zafer"e" yöneltecektir. Ondan sonra da bu çizgi de devam eder. Böylece ezilen ve sömürülenleri yıllarca, seçim yoluyla iktidara geleceğiz beklentisiyle oyalayacak.

HDP bugün yürüdüğü parlamenter yoldan başka bir çizgide yürümez. Hatta bundan sonra, hele bu "başarıdan" sonra, bu çizgiyi iyice derinleştirecek ve yerleştirecektir.

2-HDP'nin tuttuğu çizgi, egemen olanla, sınırlı, bazı iyileştirmeler uğruna tam bir uzlaşma olacaktır. HDP daha sonraki başarılarını bu şekilde sağlanacağını düşünüyor.

Seçim kampanyası boyunca bunun açık işaretlerini verdi. Kampanya boyunca, burjuvaziye karşılarına almamaya çalıştılar, daha doğrusu özel bir çaba gösterdiler. Hatta bir çok burjuva gücün, çevrelerin açık desteğini aldılar.

HDP bu desteği boşa çıkarmadı. Kampanyanın sonuna doğru, devlete sahip çıktılar. "Bu devlet hepimizin" demeye başladılar.

UKH için devlete sahip çıkma anlayışı anlaşılır. Onlar, halk yığınlarını, devletle uzlaşmaya, belki düzeltmelerle kabul etmeye hazırlıyorlar. Fakat lafta da olsa kendilerine sosyalist diyenlere ne demeli. Onlarda ise bu konuda çıt yok. HDP'nin devletçi çözüm karşısında bu sessizlik, bu boyun eğme, onların sosyalizmden ne kadar uzak olduklarının son derece çarpıcı bir kanıtıdır.

3-HDP, seçim kampanyası boyunca sık sık "biz tüm ezilenlerin partisiyiz" demeyi de unutmadı. Fakat bu sözde bir tutarlılık yok. Daha doğrusu HDP'nin bütünlüklü görüşleriyle bu sözü arasında bir uyum yok. Çünkü tarihle biraz ilgilenen, son iki yüzyılın sınıf mücadelesi deneyimini inceleyen herkes bilir ki, burjuvaziye dokunmadan halk yararına bir şey yapılamaz.

Ancak marksist bakış açısını, yani proleter sınıf bakış açısını "dar sınıfsal kalıplar" olarak gören bir anlayış, yani sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini temel alan bir anlayış, ezilen ve sömürülenlerin en yaşamsal sorunlarını, burjuvaziye dokunmadan çözebileceğini düşünebilir.

4-HDP'de bileşenler, 7 Haziran "büyük zaferinden" sonra artık devrimci mücadele yolunun kapandığını, bunun yerine yeni bir yolun, yasal mücadelenin, ılımlı, uzlaşmacı, parlamentarist bir yolun başladığını bizi inandırmaya çalışıyorlar.

Bu yarım yüzyıllık devrimci mücadelenin ve devrimci hareketin tasfiye edilmesidir. Yeni bir geleceğe ancak devrimle, devrimci savaşla varılır, biçimindeki gerçek devrimci mücadelenin boşa çıkarılmasıdır.

5-İlkesizlik HDP'nin anlayışına egemen. Seçim propagandası sırasında dini ifadeler sık sık kullanıldı. İdealizm propagandalarının bir ögesi oldu.

7 Haziran akşamı S. Demitaş'ın, Kürdistan'dan söz ederken, özellikle "Türkiye'nin Doğusu" ifadesini kullanması ilkesizliğin nerelere kadar vardığını gösteriyor. Bu, Türkiye'nin Kürdistan'ı inkar anlayışdır. Kürdistan on yıllarca "Türkiye'nin Doğusu" olarak nitelendirildi.

Türkiye egemen gücüyle uzlaşma uğruna tüm devrimci değerleri itersiniz, peki özgür yarınlara nasıl varacaksınız?

6-Geriye düzen içi propaganda, tez ve önerileri dayanılması gereken değer olarak öne sürmek kalıyor.

En geniş kitlelerle bir araya gelmek uğruna devrimci görüşlerden, devrimci değerlerden, devrimci hedeflerden vazgeçmek HDP'nin güçlü yanı değil, güçsüz yanındır.

7-Burjuva düzen sınırları içinde kalarak kapitalistlere dokunmadan ezilen ve sömürülen kitleler yararına hiçbir şey yapılamaz. Bunun tersini söylemek yığınları aldatmaktır.

HDP bu anlayışla iktidar olsa da, burjuva toplum sınırları içinde kaldığı sürece emekçiler lehine herhangi bir adım atamaz.

HDP, burjuva devlet iktidarını yıkıp, yerine emeğin devrimci iktidarı kurmayı hedeflemiyor; seçimle parlamento çoğunluğuna dayanarak varolan devlet iktidarını yönetmeyi hedefliyor. Çünkü burjuva devlet makinesi parlamenter yolla yıkılmaz, o ancak yığınların zora dayalı devrimiyle, devrimci halk ayaklanması yoluyla yıkılır.

8-Bu topraklarda büyük bir güç birliktir. Gezi, 6-8 Ekim ve bir dizi yığımsal devrimci eylem, bu gücün bir kısmını açığa çıkardı. Bu güç bir devrim gücüdür. HDP ise bu gücü parlamentoda daha fazla sayıda milletvekili bulundurmaya çalışıyor. Bu, dayanılacak bir güç olarak görülüyor. Ve varolan güce dayanarak, sonraki seçimlerde daha fazla kitleye ulaşma aracı olarak değerlendiriyor.

Asıl sorun devrimci bir güç olmaktır, burjuvaziye devirecek bir güç olmaktır. O halde bu büyük devrimci gücü devrimi başarmak için harekete geçirilmelidir. Ve ancak bir devrim hedefiyle yapılan mücadele halkları, işçi sınıfını, emekçileri en etkin biçimde harekete geçirebilir.

9-HDP, "toplumsal barış"ı hedefleyen bir partidir. Gücünü ne kadar artırırsa artırsın, onun amacı değişmez. Sadece daha büyük bir güçle, "toplumsal barış" daha çabuk varacağını düşünüyor.

HDP, ne kadar büyük bir güçle işe girişse de sınıflar arasında, toplumda bu barış gerçekleşemez. Böyle bir toplumda, yani aralarında uzlaşmaz karşıtlık bulunan ve yıllarca iç savaşa tutuşan güçler arasında bir "toplumsal barış" hiçbir zaman gerçekleşemez.

Toplumdaki bu çelişki ve savaşım öylesine keskin ki, sonunda bir devrime varır.

10-HDP, seçim sürecinde, ancak kendilerinin iktidarını yoluyla kesebileceğini işledi. Şimdi kendi "zaferlerinin" bunu başardığını ileri sürüyor. Oysa, gerçekte, düzeni, devleti ve siyasi iktidarı derinden sarsan, eski güçler dengesini alt üst eden, bugüne dek yapılan ırılı ufaklı ayaklanmalardır. Türkiye ve Kürdistan'da senelerce verilen devrimci mücadeledir, devrimci tarzda savaşımdır. HDP uzun süreli mücadelenin harekete geçirdiği, örgütlediği, ayaklandırdığı kitleye dayanarak sandık başarısı göstermiştir. HDP kendisi bu topraklarda süren devrimci savaşımın bir ürünüdür. Fakat, o sağladığı olanak ve güce dayanarak, kitleleri devrimden uzaklaştırmak, burjuva kurumları hapsedmek için kullanıyor.

11- HDP çeşitli demokratik istemleri ileri sürmekle, demokrasi mücadelesi vermekle övünür. Oysa sınıf savaşımının deneyimlerinde biliyoruz ki, burjuvazi belirli koşullar altında kitleleri aldatmak için her demokratik istemi istediği gibi kullanabileceği bir araç haline getirebilir. Bu duruma düşmemek için bütün demokratik istemler burjuvaziye devirmek amacıyla, devrimci savaşıma bağlanmalıdır.

Bütün siyasi demokrasinin istemlerini, burjuvazinin egemenliğini yıkmak, emeğin devrimci iktidarını kurmak, oradan sosyalizme varmak için devrimci yığın savaşımına bağlanmalıdır.

12-HDP'de birleşen ya da HDK güçleri, 7 Haziran "zaferinden" sonra daha da serpilip gelinecekler. Sıranın proletaryaya gelmesi için, küçük burjuva hareketlerin kendi rolünü oynaması gerekiyor. Ve rollerini oynadıktan sonra görülecektir ki, onların "toplumsal barış" çizgisiyle, emekçilerin, ezilen ve sömürülenlerin hiçbir temel sorunu çözülemeyecektir. Ve son noktayı devrimci proleter sınıf koyacaktır.

Sonuç olarak, proletaryanın devrimci sınıf partisinin devrimci çizgisi bu süreçten doğrulanmış ve güçlenmiş olarak çıkacaktır.

Sosyalizmi Savunmak

Küba Komünist Partisi Merkez Komite Üyesi Yamila Sonia Pita Montes, Küba ve ABD ilişkileri üzerine bir konferans için 13 Haziran günü İstanbul'daydı. Nâzım Hikmet Kültür Merkezi'nde Jose Marti Küba Dostluk Derneği'nin düzenlediği konferansa, Küba'nın Türkiye Büyükelçisi Alberto Cassals da katıldı.

Son yıllarda Küba üzerine çok şey söylendi. Bunların çoğu da, ABD ile ilişkilerin artmasının Fidel'in görevi bıraktığı döneme gelmesi üzerine yapılan polemiklerdi. Ve Yamila Sonia Pita Montes'in, "Sosyalizmi Savunmak: Küba-ABD İlişkilerinde Güncel Gelişmeler" konferansında biz de Mücadele Birliği okurları olarak yerimizi aldık.

Evet, Küba son yıllarda ABD ile ilişkilerini artırdı, özel işletmelere izin verdi; ancak bu güne özel değil, devrim'den bu yana farklı dönemlerde bu ilişkilerin geliştirildiğini anlatarak başlıyor Yamila Sonia Pita Montes anlatımlarına. Ve bu ilişkileri geliştirmek sosyalizmin çözüldüğüne işaret etmiyor, tersine sosyalizmi güçlendirmek için yapıldığını anlatıyor, bunun "Sosyalizmin güncellenmesi" olduğunu söylüyor.

"Sosyalist kampın ortadan kalkmasıyla beraber, yine sosyalist yoldan sapmamak kaydıyla ekonomik yapıımız, toplumsal yapıımız ve siyasal yapıımızda çeşitli farklılıklara gitmek zorunda kaldık, çünkü sosyalist kampın yıkılmasıyla beraber, her şeyden önce mal temin edebileceğimiz ya da satabileceğimiz piyasadan mahrum kaldık, ihtiyacımız olan sermayeden mahrum kaldık. Dolayısıyla şu an içinden geçtiğimiz sürecin, Küba'daki sosyalizmin yeniden ve yeniden kurulmasının devam ettiği bir süreç olduğunu söylemek mümkün. Buradaki temel amacımız, iktisadi temelimizi daha da geliştirmek ve sağlamlaştırmak. Çünkü insanlara refah sağlayan bir sosyalizmin varlık kazanması, Küba'da varolması konusunda son derece büyük bir sorumluluğumuz var" diyen Yamila, şu anki Küba nüfusunun %70'inin abluka koşullarında doğmuş ve yaşamış olduğunu hatırlatıyor.

Sosyalist kampın yıkılmasının kendilerini bir ölüm kalmı savaşı içine soktuğunu anlatan Yamila, o dönem kelimenin tam anlamıyla hayatta kalma mücadelesi verdiklerini; bugün de sosyalizmi güçlendirmek için uğraştıklarını anlattı. Birincil amaçlarının sosyalist devletin verimliliğinin artırılması olduğunu anlatan Yamila, sosyalist devlete ait işletmelerin güçlendirilip verimlilikleri artırılırken, ağırlığın stratejik alanlara verildiğini söylüyor; küçük ölçekli örneğin açılış, restoran, kuaförlük gibi ekonomide yer kaplamayan alanları bireylerin yürütmesine izin verildiğini söylüyor.

"Görülebileceği gibi küçük restoran işletmeciliği ya da aşçılık gibi bir takım işletmeler, ülkemiz ekonomisinde stratejik bir alan kaplamıyorlar. Bizim stratejik sektörler diye adlandırabileceğimiz sektörler, örneğin ilaç sektörüdür ya da

biyo teknoloji sektörüdür ya da bu ülkenin kalkınmasında rol oynayan, oynayacak olan sektörlerdir. Bunlar, hiç bir zaman sosyalist ülke işletmeciliğinin dışına çıkmayacaklardır. Şimdi bu özel sektör diye adlandırabileceğimiz, içinde karma mülkiyet sistemleri de barındıran ya da kooperatif türü işletmeleri de kapsayan ekonomik faaliyetleri içerenlerin sayısı kabaca 500 bin kişi civarında. Buna kooperatifler de dahil, bu işletmelerde çalışan akraba ve aile fertleri de dahil." diyerek açıklama yapan Yamila, bu "özellendirilen" işletmelerin ülke ekonomisinde ne kadar küçük ve önemsiz bir yer kapladığını ve bunları işletmenin devlet için ne kadar verimsiz olduğunu; ekonominin ana ögesinin daima devlet kontrolünde olacağını anlatıyor.

Yamila konuşmasının devamında Küba'nın gayri safi milli hasılasının %60'ını ücretsiz eğitim, sağlık, kültürel faaliyetler gibi hizmetler kapsadığını, toplumsal adalet, fırsat eşitliği ve ülkeler arası dayanışmayı korumaları gerektiğini anlattı; yurtdışında 65.000'e yakın gönüllü Kübalımlın iklimsel felaketlere karşı birçok ülkede gönüllü olarak çalıştığını da yeniden vurguladı.

Devrimden bu yana insanlara gıda temini için karne verildiğini anlatan Yamila, belli başlı besinlerin temini için üretim ya da satın alma güçlerini artırmak gerektiğini anlatarak, kısa bir süredir halktan vergi alınmaya başladığını da anlattı, ancak çok cüzi miktarda (örneğin bir evin yıllık vergisi 5 dolar civarına geliyor) Yurtdışı seyahatleri için de prosedür değişikliği yapıldığını anlatan Yamila, "artık yurtdışına çıkmak için herhangi bir eğitim ya da iş gerekçeniz olmasına gerek yoktur; sadece seyahat amaçlı da çıkabilirsiniz. Fakat yurtdışına çıkacak insanların da maalesef belli bir maddi güce olmaları gerekmektedir" dedi. Küba'da bankacılık sisteminin de %100 devletin elinde olduğunu da anlatan Yamila, anti-emperyalist Latin Amerika ülkeleri ile ilişkilerini anlatarak, "Hugo Chavez'in de hayali olduğu ortak hareket etme 2011'de somutlandı; sadece iktisadi alanda değil sosyal alanda da. Latin Amerika ülkeleri arasındaki sorunların çözümünde medeni, barışçıl yollar deniyor" diyor. Ve Küba'nın devrimden bu yana ABD'ye karşı sağlam, dik, taviz vermeyen duruşundan ötürü, ABD'nin son dönemlerde Küba ile yeniden ilişkilerini geliştirmeye çalışmakta olduğunu anlatan Yamila, ABD'nin Guantanamo üssünün işgalinin devam ettiğini ve Küba'yı hedef alan bazı televizyon programlarının yayınının devam ettiğini söyledi ve "Biz hem AB ile hem de ABD ile ilişkilerimizi iyi tutma yolunda niyetliyiz" dedi.

Burada ancak özetleyebildiğimiz uzun konuşmasının ardından sorulan birkaç soruya da cevap veren Yamila, kendisini dinleyenlere teşekkür ettikten sonra paneli sonlandırdı.

"Kübalı Kadınların Toplumda Yeri Çok Sağlam"

Bir panel için İstanbul'a gelen Küba Komünist Partisi Merkez Komite üyelerinden Yamila Sonia Pita Montes ile kısa bir sohbet etme imkanı yakaladık. Sizlerle bunu paylaşıyoruz.

Şu an burada bulunan Mücadele Birliği okuru kadınlar olarak Kübalı kadınları merak ediyoruz. Bize Kübalı kadınları anlatır mısınız?

Küba'da kadınlar, ekonomik ve sosyal yaşama çok iyi entegre olmuş durumdadır. Örneğin parlamentonun %40'ını kadınlar oluşturuyor Küba'da. Yani parlamentoda kadın oranı açısından 4. sıradayız dünya çapında. Aynı zamanda önemli bakanlık görevleri üstlenen çok sayıda kadın da var Küba'da. 10 kadın bakanımız var ve önemli bakanlıklar bunlar. 15 eyaletin 10'unda yönetim kadınlarda. Devlet konseyinde de kadınlar var ve bu çok önemli düzeyde.

Burada bahsettiğimiz şey sadece sayılar düzeyinde. Ama burada bahsettiğimiz şey sadece sayılar değil. Yani yaşama alanlarında kadınların üstlen-

dikleri rol de dikkate almak gerekir. Yani yerel alanlarda sosyal yaşamı örnek, bir takım mücadele boşlukları olduğunda orada, sağlık durumu vb. Orada üstlendikleri roller, bu gibi açılardan da Küba'da kadınların konumu çok güçlü.

Tabi ki anayasamızda cinsiyetler arası eşitlik güvence altına alınmıştır. Aynı işe aynı ücret ödenmesi söz konusudur. Ayrıca aile bakanlığımız var, orada kadının aile içindeki konumu mevzu bahis ediliyor. Aile içinde aktif öncü bir rolü vardır kadının. Ayrıca kadın konusunda uzmanlaşmış yerel anlamda evler vardır. Örneğin aile içerisinde kadına yönelik şiddeti engellemek üzere böyle mahalli kuruluşlarımız vardır. Tabi aile içinde şiddete uğrayan erkekler için de. (Hep beraber güllüşüyoruz. Yamila, bu evlerin "sığınma evleri" olmadığını da ekliyor. Aile bakanlığına bağlı Kadına ve Aileye Destek Evleri.) Ayrıca Küba'da önemli bir kadın örgütümüz de var. Küba Kadın Federasyonu. 14 yaşını dolduran her Kübalı kadının üye olma hakkı vardır. Gerçekten büyük bir kitle. İçinden geçtiğimiz günlerde de, bizim sosyalizmi güncelleme sürecinde olduğumuz gibi, Küba Kadın Federasyonu da bu sürecin bir parçası. Çalışmalarını ve

organizasyonunu bu sürece göre uyarılıyor. Ayrıca bizim stratejik alanlarımızda, sağlık, biyoteknoloji gibi, kadın profesyonellerin sayısı çok fazla. Yani sağlam bir pozisyonu var Kübalı kadınların toplum içerisinde.

Fidel görevi bıraktığında ya da Chavez öldüğünde emperyalistler çok sevinmişti, sosyalizm çöküyor diye. Ne diyebilirsiniz, bu konuda?

Şöyle, bizim için Fidel çok önemli, Chavez çok önemli. Ama sosyalizm kişilere bağlı değil neticede. Fidel'in olmaması, Chavez'in olmaması sosyalizmin yürümeceği anlamına gelmiyor. Dolayısıyla sevinmeleri anlamsız.

Kısa sürede bizimle konuştuğu için teşekkür ettik Yamila'ya ve bir önceki sayımızda yayınladığımız Aleida Guevara March ile yaptığımız röportajın yayımlandığı gazetemizi vererek vedalaştık.

BİR KEZ DAHA: "ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI"

Editör

Baş Tarafı 1. Sayfada

Mesele bu sorulara doğru, bilimsel yanıt vermekte.

Bunun ilk koşulu, düşüncelerimizi burjuva basının yaymaya çalıştığı hava ve bakış açısından, olayların baskısından kurtarmaktır.

Emekçi sınıflar, Kürt halkı, Aleviler, Ermeniler; kısacası tüm ezilenler, dinci faşizmin tüm baskısı üzerlerinde en ağır şekilde hissedilenler, Parlamento'yu umut olarak gördükleri için değil ama dinci faşizme, devlet terörüne, mezhepçi politikalara, toplumun her yol ve yöntemle dincileştirilme çabalarına büyük bir öfke duydukları için AKP'ye tavır aldılar.

Kitleler, yani devrimin toplumsal ordusunun bileşenleri düne kadar bu öfkelerini çeşitli eylemlerle ama dağınık, birbirinden ayrı, tek nehirde birleşmemiş eylemlerle ifade ediyorlardı ve dahası bunun için büyük bedelleri göze almak zorunda kalıyorlardı.

Seçimler, onlara öfkelerini bir kanalda ve fazla da bedel ödemediği ortaya koyma olanağı verdi. Devrimin toplumsal güçleri, üzerinde fazla düşünmeden -ki başka türlü de olmaz zaten- bu olanağı değerlendirdiler ve dinci faşizme olan öfke ve kinlerini ortaya koydular.

Perşembenin gelişinin çarşambadan belli olması gibiydi. Her daim ağlak Arınç "toplumun yüzde ellisi bizden nefret ediyor" demişti. Yani toplumun büyük bir kesiminin dinci faşizme karşı öfke ve kin gibi şiddetli duygular beslediği zaten ortadaydı.

Ezilen kitlelerin öfke gibi şiddetli duygular içinde olduklarını yine aynı ağlak adam "Levveyi kapana kafaya indiriyor, toplum olarak cinnet geçiriyoruz" sözleriyle itiraf ediyor.

Devrimin toplumsal güçlerindeki bu büyük enerji birikiminin kısa bir süre içinde söndüğünü ve kitlelerin "barışçıl" duygulara dönüş yaptığını aklı başında olan hiç kimse iddia edemez.

Peki bu durumda olan şey nedir? Olan biten şundan ibarettir: ezilen, sömürülen, baskı ve devlet terörü altında tutulan, dinci faşizme büyük kin besleyen kitleler bu duygularını ifade etmenin aracı olarak, sosyal reformistlerin de büyük çabasıyla, sandık başına koştu.

Bu yönelim hiç bir biçimde kitlelerin parlamento'yu umut olarak görmeye başladıkları anlamına gelmez; sosyal reformistler boşuna ellerini ovuşturup sevinmesinler. Kitleler, kendi başlarına ve bilinçli biçimde ayaklanma tercihini yapamazlar. Bunun için devrimci komünist öncünün büyük çabası gerekir. Bu olmayınca ya da zayıf kalınca milyonların "kolay yol"u tercih etmelerinde şaşılacak bir şey olmaz.

Demek ki, ortada sosyal reformistlerin bir başarısı ya da onların lehine esen bir rüzgar yok. Devrimin toplumsal güçlerinin ezici bir bölümü, dinci faşizmden nefret etmeye ve levveyi kapıldığı gibi kafaya indirmeye hazır; yani güçlü devrimci duygulara sahipler.

Denebilir ki, "AKP geriletildi, tek parti iktidarı sona erdirildi, tek adam diktatörlüğü önledi; bu da bir şeydir!" Doğrudur "bu bir şeydir". Ama bu kurnazlıkla gözlerden saklanan önemli bir nokta var. "Bu bir şey" devrim gibi büyük bir hedefin bilinmez bir geleceğe ertelenmesi pahasına elde edildi. Sosyal reformistlerin "zafer" diye yutturdukları "şey" budur.

Bununla birlikte, burjuva siyaset sahnesinde yeni bir sürecin başladığının altını çizmek gerekir. Bu sürecin temel karakteri, burjuva siyaset sahnesinin, parlamentonun, iç ve dış politikanın sürekli istikrarsızlığı biçiminde karşımıza çıkacak.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar, dinci faşizme karşı ortaya koydukları tepkiyle CHP dahil, burjuva partilerin toplumu dincileştirme, gericileştirme, mezheplere bölme konusunda cesaretlerini kırmıştır. "Dindar kuşak" yetiştirme hayalleri suya gömülmüştür.

Dinci gericiilik çözümlene sürecine girmiştir. Başta Suriye olmak üzere bütün Ortadoğu, hatta bütün dünya bundan etkilenecektir. Bundan böyle hükümeti hangi burjuva parti ya da partiler kurarsa

kursun, Suriye'de ve dünyanın başka sayısız bölgesinde dinci faşistlere eskiden olduğu gibi destek verme cesaretini kendinde bulamayacak. Burjuva partilerin daha şimdiden AKP denen dinci faşist partiden uzak durma çabaları bu gerçeğin farkında olduklarının kanıtıdır.

Bu, güç dengelerinin bütün Ortadoğu'da devrim lehine hızlı ve güçlü biçimde değişmesi anlamına geliyor.

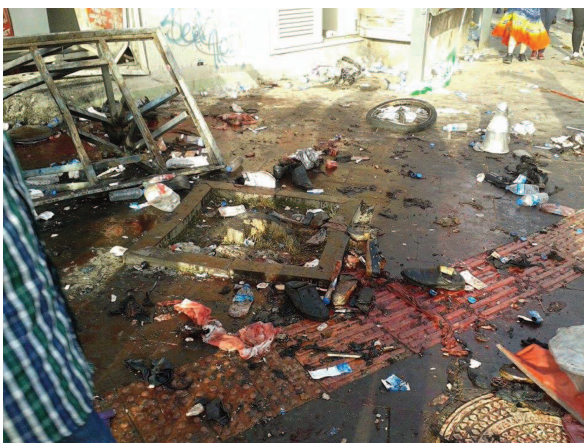
Seçimlerle birlikte karşı devrimin surlarında derin bir gedik açıldı. Moral üstünlüğü ele geçiren emekçi sınıflar, Kürt halkı, Aleviler, ezilenler, yoksul kitleler, şimdi açılan bu gedikten seller gibi akanları bir sürece girmiş bulunuyorlar.

Devrimin toplumsal güçleri, üzerlerindeki baskının biraz da olsa hafiflemiş olmasının, rahat nefes almanın enerjisiyle hareket edecekler. Ama onlar bu hareket serbestliğini "toplumsal uzlaşma" için değil çok daha büyük devrimci atılımlar için değerlendirecekler.

Haziran Ayaklanması'nın yanında çocuk oynacağı gibi kalacağı büyük, yıkıcı, sarsıcı ayaklanmaların eşliğindeyiz. Onun için bir kez daha ve doğruluğu olayların akışıyla kanıtlanmış olarak, haykırıyoruz:

ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!

"Ölmekse Ölürüz Onurlu Bir Şekilde, Böyle Yaşamamalıyız"

Bugün, 5 Haziran Cuma günü, HDP'nin Amed İstasyon Meydanında düzenlediği mitingde bir katliam girişimi yaşandı. Miting alanında meydana gelen iki ayrı patlamada şu ana kadar ulaştığımız bilgilere göre; yirmiyi yakın kişinin durumu ağır olmak üzere yüzlerce yaralı ve dört ölü var. Bazı yaralanmalara ise patlama sonrası yaşanan izdiham ve alandan çıkamayan çalışan kitlelerin üzerine araçlarını süren sivil polisler neden oldu. Yaralıları ambulanslar ve özel araçlarla hastanelere kaldırıldı. Hastanelerde yer kalmadığı söyleniyor. Yine gece yarısından sonra Dağkapı Meydanı'nda bulunan Veni Vidi Hastanesi önünde bekleyen HDP seçim aracına silahlı saldırı gerçekleşti.

Patlamadan sonra alandan çıkmak isteyen kitleye polislin biber gazı ve tomalarla saldırması Ofis'e yayılan bir çatışmaya neden oldu. Bu yaşanan çatışma sonucunda polis geri çekildi. Halk yapılan çağrıya uyarak HDP Amed il merkezi önüne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık polis araçları kitleye yaklaşarak tahrik etmeye

çalışıyordu. Her seferinde de sert bir şekilde cevaplarını buluyor ve hızla geriye doğru kaçıyorlardı.

Yürüyüş sırasında "İntikam", "PKK İntikam", "PKK Burada Hizbulşeytan Nerede", "Katil Erdoğan"

sloganları atılıyor. Halkta büyük bir öfke hakimdi. Yol boyu yapılan konuşmalarda, "Artık yeter ne olacaksa olsun. Böyle ölmektense ya onurlu bir yaşam ya da onurlu bir ölüm" konuşmalarını çokça duyduk.

İl binası önüne gelindiğinde Selahattin Demirtaş yaptığı konuşmada; bunların Kürtleri sokağa dökmek ve seçimi sabote etmek için yapıldığını, ama böyle provokasyonlara ne olursa olsun gelmemek gerektiğini ve en iyi cevabın 7 Haziran'da seçim sandıklarıyla verileceğini, bunun için de halkın bir disiplin içinde ve sakinlikle evlerine dağılmasını söyledi. Konuşmaya yapılan her alkışa aynı anda "İntikam", "Ne Birafı Ne Aşit Şer Şer Şer", "PKK İntikam", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları eşlik etti.

Konuşma bitiminde yine binlerce kişi Bağlar Dörtüyo, Koşuyolu tarafından Ofis semtine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında kalabalığın içinden geçmeye çalışan toma ve akrep araçları özellikle gençlerin sert müdahalesiyle yine

hızla uzaklaşıyorlardı. Ofis'e gelindiğinde kitlenin büyük kısmı dağıldı. Farklı yerlerde gruplar halinde eylemler devam etti. Yollar kapatıldı. Görülen tüm resmi polis araçlarının camları taşlarla parçalandı. Gece böyle eylemlerle devam ederken, evlerin balkonlarından ve camlardan tencere ve tava sesleri eksik olmadı. Şehirde binlerce araç saatlerce slogan ve kornalarla sokaklarda, caddelerde, yollardaydı. Bu araçların bir çoğu kan gerekir diye hastanelere akın etti, bazı yollar yoğunluktan kapandı.

Eylem süresince bazılarından yer yer seçimin önemine ve sakinliğe çağrılar duymakla beraber her kiminle konuştuysak aynı sözleri duyduk. "Ne olacaksa olsun. Böyle sürmemeli bu. Bu ölen insanlar, aileleri, çocukları ne olacak? Biz onlardan daha mı iyiyiz? Ölmekse ölürüz onurlu bir şekilde, böyle yaşamamalıyız. Bunlar hep aldatma siyaseti. Bizi durdurmaya çalışmasınlar nereye kadar artık yeter..." Bu öfke daha ne kadar tutulur göreceğiz. Ve esasında seçim sonucu meclise girilse bile oradan bir çözüm beklenmiyor. Sadece yaratılan havaya bir uyum var. Bir de örgütlülüğüne bağlılığın getirdiği bir suskunluk.

Devletin bir savaş hazırlığında olduğu da görülüyor. Diyeceğimiz o ki; bu öfke ve devrimci potansiyelin politikalara yön vermesi uzak değildir. Yaşasın taşların diyalektiği! Yaşasın halkların mücadele birliği

Mücadele Birliği/ Amed

Abdocan ve Ahmet Antakya'da anıldı

"3 günde sadece 5 saat uyudum. Sayısız biber gazı yedim, 3 defa ölüm tehlikesi atlattım. Ve insanlar ne diyor biliyor musunuz? 'Boş ver ülkeyi sen mi kurtaracaksın' Evet kurtarmasak da bu yolda öleceğiz. (O kadar yorgunum ki, 3 günde 7 tane enerji içeceği 9 tane ağır kesici ile ayakta kaldım. Sesim kısık vaziyette ama gene saat 6'da alanlardayım sadece devrim için."

Bu sözler 2 yıl önce Gezi Ayaklanması esnasında Antakya'nın Armutlu Mahallesi'nde yaşanan çatışmalarda polis tarafından hedef gösterilerek vurulan Abdullah Cömert'e ait.

3 Haziran 2013'te katledilen Abdocan'ın ölüm yıldönümünde Antakya Abdullah'ı unuttu.

Ailesinin yaptığı anma çağrısıyla saat 18:30'da vurulduğu yerde toplanan Antakya halkı Abdullah'ı anı. Burada Abdullah Cömert'in annesi Hatice Cömert konuşma yaptıği esnada fenalaştı. Bunun üzerine ailenin avukatı Hatice Can davanın seyri üzerine gelenleri bilgilendirdi.

Emek ve demokrasi güçleri adına yapılan basın açıklamasında ise 2 yıl geçmesine rağmen Abdullah'ın katilinin hala dışarıda olduğu, aileye ise çeşitli nedenler gösterilerek davalar açıldığı belirtildi. Bunların hesabının sorulacağı ve Abdullah'ın katillerinin mutlaka yargılanacağı vurgulandı. Buradan Gezi Ayaklanması sonrası yaşanan ODTÜ'ye destek eylemleri esnasında yine Armutluda katledilen Ahmet Atakan'ın vurulduğu yere yürünerek onun için de bir anma gerçekleştirildi.

Anma esnasında anne Emsal Atakan'ın da fenalaşması üzerine anneler bir araca bindirilerek anmanın devam edeceği mezarlığa gönderildi. Kitle Ahmet Atakan sokağından yürüyüşle Abdocan'ı mezar başında anmak için yürüyüşe geçti. Mezar başına gelindiğinde bütün devrim savaşçıları için saygı duruşuna geçildi. Daha sonra anne gelenlere teşekkür etti ve uzun süre ağittlar yaktı. Anma etkinliği sloganlarla son buldu.

Mücadele Birliği/ Antakya

Uğur Kurt'un Katiline de Tutuklama Yok

Uğur Kurt, 22 Mayıs 2014'te, polislin Berkin Elvan eylemine saldırısı sırasında, Okmeydanı Cemevi bahçesinde bir cenazede iken, polislin açtığı ateş sonucu hayatını kaybetmişti. Uğur Kurt'un katili Sezgin Korkmaz için açılan davanın 2. duruşması, 12 Haziran günü Çağlayan Adliyesi'nde görüldü.

Duruşmada tanıkların ifadeleri alındı. Tanık polis, "Ben gördüğümde sanık polis havaya ateş ediyordu. (...) Ayrıca karşı gruptan da silah sesleri geliyordu sanırım. Ben öyle sandım." dedi. Sivil bir tanık da "Akrep'ten çıkan polis silahını cemevine direk doğrultup 4 el ateş etti, daha sonra havaya ateş etti. O ara cemevinde çocuk vuruldu dediler. Biz cemevine gittik, o ara polis cemevine gaz atmaya başladı. Ambulans çağdırdık. 20 dakika kadar

sonra geldi. Nedenini sorduk. Anadolu Kahvesi'nde polislerin engellediğini söyledi. Biz de ara sokaktan geldik dediler. Ben 45 yıldır burada yaşıyorum, göstericilerin silah kullandığına bile şahit oldum. O anlarda bile polis hiç silah kullanmamıştı." diyor.

Tanıklardan biri de Uğur Kurt'un katıldığı cenazede, ölenin doktor olan kızı ve "Ben cemevi bahçesindeyken uzun boylu bir genç yanıma geldi baş sağlığı diletti, her şey çok sakindi. Bir anda ortalık karıştı. Hiç uyarı yapılmadan ateş açıldığını ve birinin vurulduğunu söyledi. O arada ortalık gaza bulandı. Bir baktım bana baş sağlığı dileyen kişi yerde. Ben müdahale etmeye çalışırken polis gaz atmaya başladı. Ben hayatımda ilk defa bir yaralıyı bırakıp içeri kaçmak zorunda kaldım." dedi.

Uğur Kurt'un acılı annesi ise, "Benim çocuğumun hiç suçu yoktu ama öldürüldü. O dışarıda geziyor. Tutuklanmasını istiyorum." diyor.

Ve avukatların, Uğur Kurt'un ailesinin katil polis Sezgin Korkmaz'ın tutuklama talebi de reddedildi, duruşma 1 Ekim'e ertelendi.

SALDIRILAR DEVRİME KARŞIDIR

HDP'nin Diyarbakır mitinginde patlatılan bombaların hedefi Kürt Halkıdır; onun devrimci ruh halidir. AKP'nin dinci faşist devleti, bu saldırılarla Kürt Halkını sindirmeye, korkutmaya ve en önemlisi devrimden vazgeçirmeye çalışıyor.

Bu saldırılar seçimlere, HDP'nin parlamento'ya girmesini engellemeye dönük değil, seçimler sonrasına dönüktür. Bu bir sindirme saldırısıdır. Baskı altına alma saldırısıdır. Gözdağı saldırısıdır. Devlet, hesaplarını seçime göre değil, seçim sonrasında yapıyor. Her şey, seçimlerden sonra daha da derinleşecek olan iç savaşa göre şekilleniyor.

Saldırıları karşısında duraksamayacağız. Geri adım atmayacağız. Her yerde Kürt halkının yanında olduğumuzu haykıracağız. Bu faşist katliama karşı sokaklara çıkacağız. Faşist devlet terörü karşısında daha önce söylediğimiz gibi, Kürt Halkı'nın ve HDP'nin yanında olacağız. İç savaşın kazanılması için... dinci faşist devletin parçalanıp devrimci bir hükümet kurulması için... Halkların mücadele birliğinin sağlanması ve devrim için.

ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!

Mücadele Birliği Platformu

YENİ DEVRİMCİ DALGA

Taylan Işık

Devrim denen büyük altüst oluş emekçi sınıfların, ezilen halkların, büyük devrimci kitlelerin bir defalık atılmalarıyla, bir defaya mahsus girişimleriyle gerçekleşmez.

Devrim, az çok uzun bir süreci kapsar ya da gerektirir diyebiliriz. Bu anlamda, kırılma anına kadar, yani iktidarın bir sınıfın elinden diğer bir sınıfın eline geçtiği o büyük tarihsel ana kadar geçen süreç anlamında devrim bir süreçtir.

O büyük kırılma anına varmak için kitlelerin sayısız çatışma, ayaklanma, gösteri, grev, boykot gibi kitle eylemleri içinde birikim edilmeleri, devrimci eğitimlerini tamamlamaları gerekir.

Bu birikim süreci Türkiye ve Kürdistan'da kırk yıldan uzun bir süredir devam eden, bazen iç savaş, bazen iç savaşa çok yakın geçen sert sınıf savaşı içinde yaşandı. Süreç devam ediyor.

Bu uzun yıllarda elde edilen birikim kuşkusuz boşa gitmedi. Haziran Halk Ayaklanması ya da 6-8 Ekim Serhıldamı karşısında şaşırın, onları duru gökte çakan şimşek sananlar bu birikimi anlama, kavrama ve hesaba katma becerisini gösteremeyenlerdir.

Hiçbir ayaklanma ya da büyük, sarsıcı toplumsal olay, arkasında muazzam bir devrimci birikim olmadan ortaya çıkmaz. Dolayısıyla, Haziran Halk Ayaklanması ve onu izleyen süreç, devrimin toplumsal güçlerinin ne kadar muazzam bir devrimci birim edindiklerinin kanıtı oldu aynı zamanda.

AKP denen dinci faşist partinin "tek parti" hükümetini yıkan 2015 Haziran seçim sonuçları emekçi sınıfların, Kürt halkının ve devrimin diğer toplumsal güçlerinin yeni bir devrimci atılımının öngününde olduklarını gösterdi.

Genel seçim sonuçları üzerinde söz söylerken önce şu gerçeğin altını çizmek gerek: "Genel Oy" hakkı da doğa ve toplumdaki her şey gibi değişti. Bu hak ortaya çıktığında, yani devlet aygıtının toplumun tüm gözeneklerine henüz sızmadığı, burjuva sınıfın maddi ve teknik olanaklarla toplumun gerçek eğilimini etkileme ve değiştirme olanağını günümüz kadar bulamadığı iki yüz yıl önceki koşullarda bu hak kitlelerin eğilimini, bilinç ve eğitim durumunu ölçme anlamında bir gösterge işlevi görebiliyordu.

Aradan geçen iki yüz yıla yakın zaman içinde bu koşullar büyük ölçüde değişti. Devlet denen baskı aygıtı, toplumun tüm gözeneklerine sızdı. Burjuva sömürücü sınıf, büyük sermaye birikimi sonucu, paranın gücüyle yoksulların gerçek eğilimini etkileme gücü edindi. Bilim ve teknolojiye gelişmeler, sermaye sınıfına, en ücra kösedeki insana ulaşma ve kendi kültürünü, ideolojisini, yalanlarını, propagandasını yayma olanağı verdi. Bilgisayar sisteminin seçimlerde kullanılmaya başlanmasıyla sermaye partileri sonuçları büyük ölçüde değiştirme imkanına kavuştular vb.

Seçim sonuçları ya da seçim sonuçları üzerinden kitlelerin gerçek eğilimi üzerinde söz söylerken bütün bunların hesaba katılması lazım.

Bunları da hesaba katmayı unutmadan, 2015 Haziran seçimlerinin şu net tabloyu karşımıza çıkardığını görüyoruz: Emekçi sınıflar, Kürt halkı ve devrimin diğer toplumsal güçleri dinci faşist partinin baskıcı, içerde ve dışarda saldırgan, mezhepçi politikalarına net bir tutum almışlardır.

Sermaye sınıfının dinci faşist parti aracılığıyla toplumu dincileştirme, "dindar nesil" yetiştirme, toplumu gericileştirme; bu amaçla halkları, emekçileri mezhep inançlarına göre bölme çabalarına da aynı şekilde net bir tutum aldıklarını gösterdiler.

Bu nedenle artık şunu büyük bir rahatlıkla söyleyebiliriz: Sermaye sınıfının devrimin toplumsal güçlerini frenleme aracı olarak gördüğü dinci faşist güçler bir dağılma/çözülme sürecine girerken toplumun dincileştirilmesi ve bu yolla devrimin önlenmesi politikası da iflas etmiştir.

Bu süreç çok önce başlamasına rağmen süreci önümüze somut bir olgu olarak koyan şey genel seçimler oldu. Başlayan süreç mutlaka sonucuna varacaktır.

Toplumun ezici bir kesimini oluşturan devrimin toplumsal güçleri ortaya koydukları eğilimle sadece AKP denen dinci faşist partinin değil ama sermaye sınıfının ve emperyalist güçlerin devrimi toplumu dincileştirerek önleme politikalarının da iflas ettiğini ortaya koydular anlamına geliyor.

Kitlelerin, sermaye sınıfının, dinci faşist partilerin, gericileşimin politikalarına net karşı çıkışları onların yeni bir devrimci atılımın eşliğinde olduklarından başka anlamla gelmez.

Sanki tarih yeni koşullarda, yeni biçimlerde ve kesinlikle çok daha ileri düzeylerde yetmişli yılların ikinci yarısını karşımıza çıkarıyor gibi.

Bu, muazzam bir devrimci dalganın, yeni bir genel ayaklanmanın ayak sesleri anlamına geliyor. Bırakalım sosyal reformistler seçim sonuçları üzerinde parlamenter gevezeliklerle uğraşsınlar. Biz yeni devrimci dalgayı hazırlıklı şekilde karşılamak için büyük bir enerjiyle çalışalım.

Tel Abyad Düştü!

"Kobane düştü düşecek" diye bayram ediyordu RTE. Bir müjde verir edasında söylüyordu bunları. Kobane dimdik ayakta. RTE'nin çeteleri kentten kovalanmalı aylar oldu. Ve işte o çetelerin elindeki sınır kasabası Tel Abyad, sınır kapısıyla birlikte YPG'nin eline geçti. Tel Abyad düştü. RTE ve şürekası ise düştü düşecek!

Gire Spi (Tel Abyad) kuşatması zaferle sonuçlandı.

İŞİD'in ana destek hattı Türkiye'den Rakka'ya uzanan yol kesildi. Bundan sonrasını umutlarını bu aşğılık çeteye bağlayan içerdeki çeteler düşünsün!

Devletin bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu dünya alem gördü. Erdoğan, "koalisyon uçakları bombalıyor, PYD sınırimıza yerleşiyor" diyerek İŞİD'in yenilmesi karşısındaki hüsrana ve kızgınlığını açığa vurmuştu. Yetmedi. Çatışmalardan kaçan siviller sınıra yığıldı. Akçakale sınırında TC bu sivilleri 35 derece altında orada bekletti. Sınırları açmadı. İstedki ki siviller kentte kalsın, çatışmalarda ölsün ve YPG güç duruma düşsün. Derken sınırda bekleyen TC askerinin 50 metre ötesinde o iğrenç sırtışlarıyla İŞİD çeteleri belirdi. Silah zoruyla sivilleri sınırdan uzaklaştırdı. Canlı kalkan olsunlar diye kente götürdü. Devlet-İŞİD işbirliği bundan daha çıplak resmedilemezdi!

Yetmedi, sınırın ötesindeki halka tomalarla su sıkıldı. Sonra utanmadan El Nusra ve diğer dincilerle birlikte "PYD etnik temizlik yapıyor" diye yaygara koparıldı. Tüm bunlar kar etmedi. Tel Abyad düştü! Ancak bundan sonra sınırdakilerin Türkiye'ye geçişine göz yumuldu.

"Yeni Bir 'Hayata Dönüş' Katliamına İzin Vermeyeceğiz!"

ÇHD İstanbul Şubesi, Bakırköy Hapishanesi'ndeki kadın tutukluların Silivri Kapalı Hapishanesi'nde hücrelere sevk edilmesi planını protesto etti. 12 Haziran günü bir araya gelerek Bakırköy Kadın Hapishanesi'nin önünde basın açıklaması yapan ÇHD'li avukatlar, "Hapishanelerde Yeni Bir 'Hayata Dönüş' Katliamına İzin Vermeyeceğiz!" yazılı pankart açarak "Tecrit İşkencedir Tecrite Son!", "Zindanlar Yıkılsın Tutuklulara Özgürlük!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları attı.

ÇHD İstanbul Şubesi adına basın açıklamasını Avukat Yağmur Ereren yaptı. 19-22 Aralık 2000 ta-

rihinde 28 devrimci tutsağın katledildiğini hatırlatan Ereren, tecrit politikasını uygulamaya geçiren siyasi iradenin F tipi tecrit modelindeki is-

rarı sürdürdüğünü, bu kez hedefin Bakırköy Hapishanesi'nde kadın siyasi tutsakların olduğunu ve yeni bir "Hayata Dönüş" katliamının yaşa-

nabileceğine dikkat çekti.

Ereren, Mayıs 2015 tarihinde Ümraniye, Metris ve Silivri L Tipi hapishanelerinden çok sayıda politik tutsağın kadın-erkek ayrımı yapılmadan Silivri 9 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sek edildiğine dikkat çekti. Sevkin planlandığı cezaevinde çocukların eğitimi ve hastane gibi imkanların olmadığını da söyleyen Ereren ÇHD İstanbul Şubesi olarak kadın tutsaklara ve onlarla birlikte kalan çocuklara yönelik tecrit saldırısının ağırlaştırılmasının yanı sıra olası bir katliama izin vermeyeceklerinin belirterek Ereren, kamuoyunu tutsaklarla dayanışmaya çağırdı. Eylem sloganlarıyla sonlandırıldı.

Soma Katliamı Duruşması Sürüyor

Soma'da 14 Mayıs 2014 tarihinde 301 maden işçisinin iş cinayetinde yaşamını kaybetmesine ilişkin 8'i tutuklu 45 sanıklı davanın 2. Duruşması 15-16 Haziran günlerinde Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı.

İlk gün sabah 09.30'da görülecek dava için adliye çevresi bariyerlerle çevrilip, çevik kuvvet yığınağı yapıldı. Duruşma öncesi adliye yakın noktada maden işçilerinin aileleri, sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinden katılımcılar yaşamını yitiren madencilerin isimlerinin bulunduğu pankart arkasında toplanmaya başladı.

Adliyeye giriş öncesinde DİSK Dev Maden Sen adına konuşma yapıldı gelen kitleye ve ailelere. Bütün baskılara ve engellere rağmen ailelerin davayı takip ettiğini anlattı.

Müdahil avukatların, sanık avukatlarının ve sanıkların kimlik tepislerinin ardından sanıkların savunmalarına geçildi.

Sanıklar suçlamaları kabul etmediklerine dair savunmalarını yaptılar. Bu arada aileler adına katılan müdahil avukatlar, aralarında hi-

yerarşik ilişki bulunan sanıkların, menfaat çatışması oluşması nedeniyle aynı avukat ya da avukatlar tarafından savunmasının yapıldığını, bir kişinin suçsuz olduğunun ispatı için bir diğerini suçlaması durumunda bu kişilerin avukatlarının aynı olamayacağı ve bunun hukuka aykırı olduğu gerekçesiyle itirazda bulundu. Sanık avukatları ise bu durumda sanıkların ayrı ayrı avukatları savunabilmesi için sanıklar ve avukatların kendi aralarında görüşerek belirlemede bulunmaları gerektiğini ve süreye ihtiyaçları olduğunu belirttiler.

Hakim müdahil avu-

katların itirazını ve sanık avukatlarının süre talebini yerinde bularak duruşmanın sabah saat 09.30'a ertelenmesine karar verdi. Aileler de sanıkların davayı uzatmaya çalıştıklarını söyleyerek itiraz ettiler

2.Gün:

Aileler yine Akhisar'da adliyeye yakın cadde üzerinde pankartlarını açarak "301'in Hesabı Sorulacak", "Soma'nın Kömürü Katilleri Yakacak", "Katiller Hesap Verecek", "301

Devrimci Emekçiler Olarak Kürt Halkının Yanındayız

Evet korkuyorlar, en ufak kıvılcım bile onları büyük bir yangının içine sürüklüyor...

Ve yine bu korkularını ifade eden bir eylem gerçekleştirdiler...

Bu eylem aslında daha önceden faşist devlet tarafından planlanmış bir eylem olarak çıkıyor karşımıza...

Aslında bu yaşanan olaylar seçime yönelik eylemlerden çok, sonrasında çıkacak olan Kürt halkının özgürlük mücadelesini sindirmeye yönelik faşist bir saldırıdır...

Evet bu korku kendi kazdıkları kuyuya düşmenin korkusu...

Kürt halkı yıllarca katliama uğramış, köyleri basılmış ve özgürlük uğruna yılmadan bedel vermiş bir halktır...

Bu faşist saldırı karşısında DEK (DEVİRİMCİ EMEKÇİ KOMİTELERİ) olarak Kürt halkının yanındayız...

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!!
ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!!
DEVİRİMCİ EMEKÇİ KOMİTELERİ(DEK)

Burada" sloganlarıyla Adliye'ye yürüdüler.

8'i tutuklu 45 sanığın yargılandığı davanın bu duruşmasında, şirketin Yönetim Kurulu Başkanı sanık Can Gürkan, kendisine yöneltilen suçlamaların "teknik" olduğunu söyledi. Hangi "kuvvetli suç şüphesi" nedeniyle tutuklu kaldığını "anlamadığını" dile getirerek, suçlamalarla kendisine yüklenen suç arasındaki illiyet bağının kendisine anlatılmasını istedi. Can Gürkan'ın avukatı Kadir Tekin de bu savunmanın ardından müvekkilinin yalnızca "yönetim kurulu başkanı" olduğu için tutuklu bırakıldığını, bunun da "vicdanını sızlattığını" söyleyince duruşmayı izleyen madenci aileleri Gürkan ve avukatının sözlerine öfkeli tepkiler verdiler. Avukat Tekin'in Gürkan'a tahliye talep etmesinin ardından ailelerden "Burada sanık da yok suçlu da yok. Bizim eşlerimiz çocuklarımız mı suçlu? Suçlu olanlar biz miyiz? Demek ki çocuklarımızı biz öldürmüşüz. O zaman bizi tutuklayın" diyerek tepki gösterdiler. Hakim ailelerin öfkesini bastırmakta zorlanırken aileler, "Bizim canımız yanıyor, çocuk gibi bizi azarlamaya ne hakkı var. Biz adalet bekliyoruz kilometrelerce yerden geliyor, dava erteleniyor, bize bu şekilde bağıramaz" diyerek tepkilerini dile getirdiler. Ailelerin isyanı, ara karar için mahkemeye ara verilmesi sırasında da sürdü.

Aranın ardından kararını açıklayan mahkeme heyeti, menfaat çatışması yaşanmaması, bunun için de sanıkların her birinin ayrı avukat tutmaları için ek süre verilmesine hükmetti. Can Gürkan'ın "anlamadığı" tutukluluk gerekçelerini de tek tek sayan mahkeme heyeti, "kuvvetli şüphe" nedeniyle tutuklulukların devamına karar verdi. Davayı da 18 Ağustos'a erteledi.

Özgecan'ın Katilleri Yargılanıyor

11 Şubat günü Mersin Tarsus'ta kaçırılan ve cesedi bulunan Özgecan Aslan'ın öldürülmesiyle ilgili haklarında ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istenen tutuklu 3 sanığın ilk duruşması da 12 Haziran günü idi.

Tarsus 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başlayan duruşma, yürekleri acı ve öfke ile doldurdu.

Sabah saat 09.20'de başlayan duruşma için sadece Mersin'den değil, pek çok yerden kadın örgütleri ve siyasi partiler, kurum kuruluşlar gelmişti.

Tutuklu sanıklar Ahmet Suphi Altındöken, babası Necmettin Altındöken ve arkadaşı Fatih Gökçe duruşma salonunda hazır bulundu. Duruşmaya Özgecan Aslan'ın babası Mehmet Aslan ve annesi Songül Aslan katılmadı. Duruşmaya Özgecan'ın akrabalarının yanı sıra 100 avukat katıldı. Özgecan'ın davası için yaklaşık 1000 avukat müdahillik talebinde bulunmuştu. Ancak küçük salon nedeniyle 100 kişi içeri alındı.

İlk olarak sanık Suphi Altındöken'in savunmasına geçildi. Altındöken, Özgecan'ın "başına vurdu" diye suçluyor. Zaten sinirli biri olduğunu ve bu saldırının kendisini sinirlendirdiğini söylüyor ve "bana biber gazı falan sıkmadı. İddianamede yazılanlar hatalı." diyor.

"Fatih [Gökçe] arabadan fermuarım düzeltmek için giriyordu. İlk ifademde bunları söyleyemedim. Şimdi herkes duysun. Ben hastaneye götürüldüm dedim. Fatih öldürmemiz lazım dedi. Ben bıçağı aldım, boğazına sapladım (sustu, ağlıyor). Hadi gidiyoruz dedik, babam nereye dedi, fatih pikniğe gidiyoruz mangal yaparız diye espri yaptım. Ben paniktim, Fatih soğukkanlıydı. Fatih bana yüzümü maktulün cırmalayıp cırmalamadığını sordu, evet deyince 'kimliğini bırakmışsın sen, elini kes' dedi, kestim ellerini. Önce çuvala koyup gömecektik, sonra Fatih babamdan mazot istedi. Bıçakları temizledi. Bana 'kız güzelmis' dedi, 'sen bir şey mi yaptın' dedim. 'Sus sesini çıkarma yoksa seni ihbar ederim' dedi. Ayrı arabalarla yola çıktık, geminin orada onu bekledim, Fatih aradı üni-

versitenin oraya çağırıldı. Buluştuk, ben onun aracımı takip ettim, bir sürü köyden geçtik, bir yerde durduk, cesedi indirdim, bana 'benzini getir' dedi, benim öyle bir niyetim olmadığı için benzini şişesini kasten düşürdüm, yakmayalım dedim, o ısrar etti. Ertesi gün bulduğumuzda Fatih elini omzuma koydu, 'bak, dün otobüste kıza öyle yaklaştığını söylersen çocuğunu çıkarırım' dedi."

Timsah gözyaşları içinde ifade veren sanığa hakim tepki göstererek "şu ağlamaları geçelim" dedi ve Suphi Altındöken'in eski ifadeleri okunmasına geçildi. Sanık Altındöken konuşmasında "almun açık" dediğinde salondan yoğun tepki yükseldi.

Verilen aranın ardından duruşma sanık Fatih Gökçe'nin savunmasıyla başladı. Fatih Gökçe, "çok heyecanlandım tansiyonum da var sonra konuşsam olur mu?" deyince diğer sanık Necmettin Altındöken'in ifadesine geçildi. Sanık Necmettin Altındöken de ağılamaya başladı ve nezaretleyen doktorun kendisini copla dövdüğünü iddia etti.

Necmettin Altındöken, "benim bu olayla uzaktan yakından hiç bir alakam yok. Ben ne olduğunu ertesi gün öğrendim. Nezarete günde iki öğün kahvaltı ettim." diyor. Hakim konuyla alakasız anlattığı şeylere tepki gösteriyor. Sanık Necmettin Altındöken'in eski ifadeleri okunmasının ardından hakim soruyor, "niye engel olmadın" diye. "Haberim yoktu, benim de kızım var, ben hiç kayar mıyım?" diyor.

Ardından sanık Fatih Gökçe'nin ifadesine geçildi. Gökçe her şeyi Suphi'nin üstüne attı. "Arkadaşlarıyla oturuyordum, Suphi aradı, başım belada, 5 tl'lik benzin al gel dedi. Önce 'Tarsus'ta değilim' dedim, hep pis işlerine arar. Kapatırken arkadaşlarımızın sesini duyunca tekrar aradı, 'ölüm kalım meselesi' dedi. Ben de 'araba yok' dedim. İsrar etti, arkadaşım Osman'dan rica ettim, beni Suphi'nin yanına bıraktı. Bir baktım yüzü gözü kan içindeydi. Ben sorunca, 'yolcular beni soymaya kalktı kavga ettik' dedi bana. Ben direksiyona geçtim, o kızın yanına geçti, 'buz gibi olmuş' dedi. Ben maktulu görmedim o ana kadar, Suphi maktulu inceledi, ellerine baktı. Ellerini kesti. Suphi'nin evinin oraya gittik, benden bıçak istedi, 'yok' dedim. Beni tehdit etti, 'akıllı ol' dedi. Ben kaçmaya çalıştım, eve kaçtım, arkamdan geldi, bu psikopatır, korktum. Babasına 'Suphi polise gitsin, hepimiz yanarız' dedim. Suphi cesedi parçalamak istedi, babası 'kakar, kilime sarıp derece atalım' dedi. Suphi babasından bıçak aldı, araca bindi, 2-3 dakika kaldı, indi, maktulün kesik ellerini gördüm elinde, bana 40 tl verip 'benzin al' dedi. Sonra ben önden onlar arkadan gittik, benzincide durup benzin aldım, yakılacağımı bilmiyordum, ıssız bir yere

gittik, ben arabama lpg almak için benzinciyeye girdim, çıktığımda onlar işlerini bitirmiş dönüyorlardı." dedi.

Sanık Fatih Gökçe'nin eski ifadeleri okundu. Hakim, "tüm bunları gördün, neden müdahale etmedin?" dediğinde sanık Fatih, "ortalık göl gibiydi. Suphi'nin üzeri kasap gibiydi" dedi. Hakim diğer sanıkların ifadelerin kendisi ile ilgili kısımları okuduğunda bunları kabul etmedi; duruşmada çapraz sorguya geçildi.

Sanık Suphi Altındöken, "Özgecan'ın tırnak izleri hala alımda duruyor" dedi. Avukatlar Suphi Altındöken'e sordu, "Bacağımda üç adet tırnak izi var. Pantolonun üstündeysen bu yaralama nasıl oldu?" ve Özgecan Aslan'ın yakılımsı bedenini fotoğrafını gösterdi. ÇHD'den Av. Sebahat Gençtarlıh de Fatih Gökçe'ye soruyor, "Suphi mi tecavüz etti?" deyince Fatih Gökçe "Öyledir herhalde" diyor. Gençtarlıh "Kişinin kim olduğu belli olmasın istiyorsanız niye yüzünü değil de genital bölgeyi ve gövdeyi yaktın?"... Suphi Altındöken, Özgecan yakılırken üstünde kıyafetlerinin olduğunu söylüyor, ancak Özgecan'ın hemen yanında yanmamış halde kazak bulundu. Cevap ise "Bilmiyorum." Sanık Suphi Altındöken, tecavüz etmediğine dair yeminler ediyor.

Özgecan'ın amcası müdahale ediyor, "bu kişiler son derece pişkin son derece profesyonelce olayı anlatıyorlar. Mahkemeden örnek bir karar bekliyoruz." diyor. "Ben tüm Özgecanlar adına mahkemeden öyle bir karar istiyorum ki, herkes mutlu ve huzur içinde yaşasın"

Fatih Gökçe'nin arkadaşı Osman Taş yaşanan olayla ilgili tanık olarak ifade vermeye başladı. Osman Taş "Olay günü 5 TL'lik benzini ben aldım ve otobüse binip Fatih Gökçe'ye verdim" dediğinde avukat Ekrem Bolaç tanık, "sen hiç benzinle çalışan otobüs gördün mü?" dediğinde Osman Taş, "Bilmiyorum o an bunu düşünmedim" dedi.

Suphi Altındöken'in eşi tanık Neslihan Altındöken de SEGBİS ile verdiği ifadesinde, "O günden bir hafta önce de eve elleri kan içinde gelmişti. Anlık cinnetlerinden hep korkmuşumdur. Altı yıl boyunca beni sürekli darp etti." diyor.

Tanık ifadelerinin ardından adli tıp raporunun okunması geçildi. Fotoğraflar gösterilirken ekrana yazılan kesilmiş bilek görüntülerine duruşmayı izleyenler tepki gösterdi.

Avukatı, Necmettin Altındöken'in tahliyesini istedi ve "Maktule ehlibeht şehidi olmuştur" dedi.

Akşam saatlerinde mahkemede ara karar açıklandı: Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın müdahillik talebi kabul edildi, kadın örgütlerinin talebi ise reddedildi. Tutuklu sanıkların tutukluk hallerinin devamına, Fatih Gökçe için tecavüz iddiasıyla ek bir iddianame hazırlanmasına karar verilerek duruşmaya son verildi.

Özgecan'ın saldırganlarının duruşması, 9 Eylül tarihine ertelendi.

Yaşasın Gezi Ayaklanmamız!

İzmir'de Emek ve Demokrasi Güçleri Gezi Ayaklanmasının yıldönümü için 1 Haziran günü bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Saat 20.00'da Cumhuriyet Meydanı'ndan başlayan yürüyüş Gündoğdu Meydanı'na gelindiğinde Gülşüm Elvan'ın selamlamasıyla başladı. Ardından Gezi Ayaklanmasında yitirdiklerimiz için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşu esnasında kitle bir ayaklanma yaşamış olmanın coşkusuyla ve ayaklanmada yitirdiklerimizin öfkesiyle hep bir ağızdan Nazım'ın dizelerini okudu. "Ölenler dövüşerek öldüler. Güneşe gömüldüler. Vaktimiz yok onların matemini tutmaya. Akın var akın. Güneşe akın. Güneşi zaptedeceğiz. Güneşin zaftı yakın!" Saygı duruşunun ardından işçi bir kadın basın metnini okudu. Okunan basın metninde "Bir çift güvercin havaları ağaçlardan gökyüzüne. Yeryüzüne şiirler ve şarkılar yağar. Umutlanırsın... İnsanlar sokakları doldurdu. İstanbul'dan yayılan itiraz ve özgürlük rüzgarları, hızla diğer illerde karışık buldu. Şehirlerimizden büyüyüp, Brezilya'nın itirazını ateşledi, tüm dünyanın tarihine not düştü. Ay-

şık buldu. Şehirlerimizden büyüyüp, Brezilya'nın itirazını ateşledi, tüm dünyanın tarihine not düştü. Ay-

larca süren ve tüm illerimizde gerçekleşen sürekli protesto eylemlerinde, AKP'nin ve elinde tuttuğu Devletin zor gücüyle saldırısı sonucu gençlerimiz katledildi, yaralandı, sakatlandı. Gözaltılar, binlerle ifade edilir oldu. Her yok edilen çocuğumuzun karşılığında; insanlar daha sıkı sarıldılar mücadeleye. İşçiler, memurlar, öğrenciler; gündüz işyerlerinde ve okullarında mücadeleyi devam ettirirken, çadırlarda kalabilen yoldaşları da yine o alanları savundular. Akşam iş çıkışı, okul çıkışı yeniden mücadelenin merkezlerine aktılar, yeni bir güne orada uyandılar" denildi.

Açıklamanın ardından sahneye karanfiller bırakıldı ve Bandista sahnedeki yerini aldı. Bandista'nın coşkulu şarkılarının ardından eylem sona erdi. Eylemin bitişinde polislin yoğun güvenlik önlemleri alıp bazı yolları kapatması da dikkatimizi çeken noktalardan biriydi.

Haydarpaşa-Kamp Armen Dayanışması

Haydarpaşa Dayanışması da destek ziyaretinde bulundu. Haydarpaşa Garı ve çevresine ilişkin kentsel dönüşüm programına karşı her Pazar ve Perşembe günleri yapılan eylemlerden 11 Haziran perşembe günü yaptığı eylemi Kamp Armen'e

dayanışma ziyaretine gelerek gerçekleştirdi.

Haydarpaşa Dayanışması adına konuşan Tugay Kartal, Haydarpaşa Garı ve çevresindeki 1 milyon metrekarelik alanın Kentsel Dönüşüm Programı adıyla bilinen rantta açılmaması için 2004 yılından bu yana mücadele verildiğini hatırlattı.

Son üç yıldır ise Haydarpaşa Garı'na giren ve çıkan trenlerin bakımının yapılamadığı gerekçesiyle tüm işlerin durdurularak bir çöküntü alan haline getirilmeye çalışıldığını belirten Kartal, 3 yıldır Pazar günleri 13.00-14.00 saatleri arasında Perşembe günleri ise 20.00-22.00 saatleri arasında eylemlerin sürdürüldüğünü hatırlattı.

Kamp Armen'in yıkılması ve belleklerden silinmesi tehlikesiyle karşı karşıya getirildiğini söyleyen Kartal, Fatih Ulusoy'un araziyi Gedik-

paşa Ermeni Protestan Kilisesi Vakfı'na iade edeceğini söylemesine rağmen devrin gerçekleştirilmediğini hatırlattı. Bir tarafını dozerlerin kopardığı Kamp Armen'de Ermeni halkının hatıraları, umudu ve geleceğini ifade ettiğini söyleyen Kartal, yeni bir soykırım yaşamamak adına bir ayı aşkındır bir mücadele yürütüldüğünü ve bu mücadeleyi saygıyla selamladıklarını ve 156. Perşembe eyleminde Kamp Armen direnişinde omuz omuza olmak istediklerini ve Kamp Armen'e geldiklerini ifade etti.

Haydarpaşa Dayanışması'nın açıklamasının ardından Nor Zartong adına Arthur Kalk Kamp Armen'in kuruluş ve yıkım çabaları ve direnişe ilişkin bilgiler aktardı. Açıklama ve bilgilendirmenin ardından uzun bir süre hep birlikte Kamp Armen'de gelecek süreç üzerine sohbet edildi.

SEÇİMİN GALİBİ SEÇİMİN KENDİSİDİR

Umut Çakır

1-2015 Seçimleri, uzlaşmacı solun parlamenter kulvarlara tam anlamıyla yerleşmesine vesile oldu. Baştan beri "RTE'yi başkan yaptırmamak" üzerine kurulu taktik, başarıya ulaştı. Ama yaşamın diyalektiği boşluk tanımaz. Bir yolda kazanılan zafer, başka yolların terk edilmesini dayatır. Bu kez de öyle oldu. Uzlaşmacı sol, 7 Haziran'da toplayacakları oylar uğruna, oyunun bütün kurallarına uydu. Hep beraber, 1 Mayıs ve 31 Mayıs'ta kritik yerler boş bıraktılar, çatışmalı alanlardan özellikle kaçındılar.

2-Seçimlerin en dikkat çekici ve ciddi sonucu, AKP'nin de artık diğer sermaye pratikleri gibi Kürdistan'da bir tabela partisine dönüştüğünü ortaya çıkarmasıdır. Ancak dengeleri bu denli radikal biçimde değiştiren seçim propagandaları değil, 6-7 Ekim ayaklanmasıydı. AKP, Kürt halkının en geri kesimlerini bile etkileyen bu tutum değişimini gördü, özellikle dini kullanarak meydanlarda Kürtçe Kur'an sallayarak durumu tersine çevirmek için kendini paralandı ama başarısız olmadı. Böylece Kürdistan'ın ilhakında tekeli sermayenin en temel siyasi aracı olan din, artık işlemez haldedir. Geriye çıplak zor araçlarından başka bir şey kalmadı.

3-Seçim dönemi pek çok kritik an yaşadı. En önemlisi, 5 Haziran günü Amed mitingindeki katliam girişimidir. Hedef, yüzbinlerin toplandığı alanda 77 Taksim benzeri bir iddham yaratmak, gelecek olayları bahane ederek seçim sandıklarını polis ve ordu kuşatmasına almaktır. Öte yandan, bu bombanın bir başka hedefi, HDP'nin parlamenter yola bağlılığını test etmekte. Ne de olsa bu parti ciddi bir güçle meclise hazırlanıyordu ve 6-7 Ekim silahlı ayaklanmasına dönüşen eylem çağrılarını da aynı parti yapmıştı. Uzun bir iç savaşın kan deryasından doğup gelişen her parti, düzen yoluna yöneldiğinde bu türden testlerden kaçınmaz. Seçim gecesi ekranlara çıkan Demirtaş; "Uçurumun kıyısından dönüldü" diyordu. Doğru. Ama maalesef o uçurum 6-7 Ekim'e bakıyordu ve sadece tek elci egemenliğin korkulu rüyasıydı.

4-Seçim sonuçlarını yorumlayan Gündem yazarı Veysi Sarısozen şöyle demiş: "Erdoğan'ın tek adam rejimi kaybetti, demokrasi tarafı kazandı." Tüm bir sınıf olarak tekeli sermaye sınıfını değil, ama onun en nefret toplayan bölüğünü, hatta tek bir kişiyi hedef tahtasına oturtan her taktik, ister istemez, yürünen yolu ve zaferi başka burjuvalarla paylaşmak zorunda kalır. Ne demek "Erdoğan karşısındaki demokrasi tarafı"? Bu sözlerden tek bir anlam çıkar: MHP de, vekil sayısını yükseltip, AKP'den yüklü miktarda oy kaparak bu "tarafata" yerini almıştır. Yorumumuzu abartılı sananlar, bir zahmet aynı yazarmın defalarca MHP'li seçmene yaptığı "cin fikirli" çağrılar bulup okuyabilirler.

5-Dünya kadar hükümete destek vermesiyle tanınan bir gazeteci; "HDP, parlamenter rejimi ipten aldı" yorumunu yapıyor. Haklıdır. Çünkü seçimlere günler kala Hürriyet'in yayımladığı bir üniversite araştırması, nüfusun %48'inin seçimlere hile karıştığı ve adil olmadığına inandığı sonucunu ilan ediyordu. Başlı belaya girmesin diye fikir belirtmeyen ya da başka cevaplar verenlerin varlığı da hesaba katıldığında, nüfusun ezici çoğunluğunun böyle düşündüğünü varsaymak gerek. Bu tekeli sermayenin en işlevli egemenlik aracının, adeta "kutsal inek" gibi titizlikle koruduğu seçimlerin tüm inandırıcılığını yitirdiği ve ezici çoğunluğun artık devrimci fikirlere, ajitasyona açık olduğu anlamına geliyordu. Fakat HDP, CHP, Oy Ve Ötesi gibi grup ve partiler, AKP'nin hükümeti kaybetmemek inadıyla suikastı kurban ettiği bu kutsal ineği yeniden diriltmek için, büyük gayret sarfettiler. Bu konuda emekçilere bir güven verebilmek için yüzbinleri seçim hilelerini önlemek üzere harekete geçirdiler. Elbette bu çaba hileleri önlemeye yetmedi, fakat asıl olarak seçim hilelerini bahane ederek kitlelerin ayaklanmasından korkan tekeli sermaye, tüm seçim akşamı AKP hilelerinin önünü kesti. Çünkü bu parti, yalnızca sandık başlarındaki hilelere bel bağlamıyordu, daha çok sonuçları büyük sayılar halinde toparlayan bilgisayar yazılımı üzerinden oy devşirmeyi hedefliyordu. 7 Haziran günü ve akşamı binlerce farklı bölgeden yapılan hilelere dair haberler bir dolu gibi yağıyordu. Fakat, Kürdistan'dan gelen ve AKP'yi tabela partisine dönüştüren sonuçlar, seçim hilelerinin bilgisayar evresini işleme koymaktan emgenleri alıyordu. YSK, başka zaman olsa, oy sayımı % 10'u geçtiğinde yayın yasağını kaldırırdı ama bu kez % 50'yi geçmesini bekledi. Nedenini kimse anlamadı ya da anlamamazlıktan geldi.

6-Yurdışı oyları dışarıda bırakılırsa, 8 milyondan fazla insan (ki, en bilinen seçim hilesi olan boykotçuların oylarını başkalarına kullandırma, bu seçimlerde de bol bol yapılmıştır), büyük nefret beslenen bir partinin hükümetten düşeceği bir seçime dahi katılmayı reddettiler. Kuşkusuz bunlar, henüz daha ulaşılabilirliye geçemediğimiz, toplumun en devrimci, en dinamik kesimleridir. Uzlaşmacı sol ne yaptıysa, devrimci kitlelerinin önemli bir kısmını parlamenter yola ikna edemedi. Aynı şekilde, HDP'nin topladığı 6 milyonluk oyun ezici çoğunluğu, devrimci Kürt halkından geldi, onlar Haziran'ın 6-7 Ekim silahlı halk ayaklanmasını yaratanlardır. Bu yüzden, parlamenter yolun zafer havası geçicidir. Aynı kutlamaları Kürt halkı 2011'de de yapmış, aylar sonra "demokratik özerklik" ilan etmişti.

7-Proleter sınıfın öncülüğü henüz ortaya çıkmadığı sürece devrim saflarındaki sınıf karmaşası devam eder ve çoğu kez böyle durumda bir sistemden bütün çürümüşlüğü, alçaklığı, şu veya bu kişiye atfedilir, bütün öfke egemen sınıfa değil, bu kişiye yönelir. Tunus ve Mısır devrimleri bu zaafiyeti yaşadığı için halkın elinden devrimi çalmak buralarda mümkün oldu. Bu topraklardaki devrim, aynı hatayı tekrarlama lüksüne sahip değil.

Her devrim bir dönem kişilerle uğraşır, onlarla işini bitirir ve yoluna devam eder.

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın liderlerle tek tek görüşeceğini açıklaması, hükümeti kurma görevini kendisine vereceğine yönelik beklentileri arttırdı...

Zaytung

Provokatörler Yine Sahnede: Beşiktaş'ta Halka Bağırarak Game of Thrones Spoiler'ı Veren 4 Kişi Gözaltına Alındı...

Zaytung

Leninist Bir Tutsaktan Genç Yoldaşlara Diyalektik Üzerine

Nesnel gerçekliği yansıtan kavramlara sahipsek ve yoğun devrimci pratik bizleri canlı bir sezgi ile donatmışsa, diyalektik düşünmeye hiç de uzak değiliz demektir. Diyalektik bir düşünme formu değildir, o bizim düşüncemizin dışında hayat bulur. Uzaydaki galaksi sistemlerinden, atom altı parçacıklara kadar, maddi evrende varolan bütün gelişmeler, diyalektik bir süreç içerisinde yaşam bulur. Çıplak gözle baktığımızda, bütün bu maddi evrenin hareketi alabildiğine karmaşık görünür, kimi zaman durağan, kimi zaman sıçrama halinde, sürekli birbirine dönüşen, doğan ve ölen bir doğa karmaşası. Engels bu yüzden kitabının ismini "Doğanın Diyalektiği" koymuş. İnsan zihni, bütün bu karmaşayı algılayabilmek için diyalektik hareket yasalarına vakıf olabilmeli. Yani eğer biz, elimizdeki karman çorman yün yumağını çözmek istiyorsak, bazı düğüm noktalarını önceden bilmemizde yarar vardır. Nedir bu düğüm noktaları. Sana bu kez Lenin'den alıntı yapacağım. "Felsefe Defteri"nden. İlk başta sana bulmaca gibi görünebilir, ama okudukça kavrayacaksınız. Ben bu satırları okuduğum ilk günden bu yana, yani yaklaşık 12 yıldır, bulmacanın tek boyutlu değil üç boyutlu olduğunu ve çözdükçe, daha derinde ki bilgiye ulaşabileceğini anladım. İşte, Lenin'in o satırları;

"Diyalektikğin öğeleri besbellice şunlardır:

Bu öğeler daha ayrıntılı bir şekilde şöyle sunulabilir:

1) İncelemenin nesnellığı (örnek vermek yok, konu dışına çıkmak yok, doğruya doğruya kendi kendinde şey var sadece)

2) Bu şeyin öbür şeylere olan katmerli ve çeşitli bağlantılarının hiç eksiksiz tümü

3) Bu şeyin (ya da fenomenin) gelişimi, kendine özgü hareketi, kendine özgü hayatı.

4) Bu şeyin içindeki içsel bakımdan çelişkin olan eğilimler (ve yanlar)

5) Toplam olarak, ve karşıtların birliği olarak şey (fenomen, vs)

6) Bu karşıtların mücadelesi, ya da açılıp yayılmaları, çelişkin özelemler vs.

7) Analiz ve sentezin birleşmesi, değişik parçaların ayrılması ve yeniden birleşmesi, bu parçaların toplam halinde bütünleşmesi

8) Her bir şeyin (fenomenin vs.) bağlantıları sadece katmerli ve çeşitli değil, aynı zamanda evrenselidir de. Her şey (fenomen, süreç vs) her başka'ya bağlıdır.

9) Sadece karşıtların birliği değil, ama aynı zamanda her belirlenimin, niteliğin, çizginin, yanın, özeliğin her başka'ya (kendisi karşıtına) geçişleri

10) Yeni yanların, bağlantıların vs. sonsuz biçimde ortaya çıkma süreci.

11) İnsanın, şeyler, fenomenler, süreçler, vs. hakkındaki bilgisinin, fenomenlerden öze ve daha az derin bir öden daha derin bir öze giderek sonsuz derinleşme süreci.

12) Birlikte varoluştan nedenselliğe ve bir bağıntı ve karşılıklı bağımlılık formundan daha derin ve daha genel bir

başkasına

13) Alt evredeki bazı çizgilerin, özelliklerin vs. bir üst evrede tekrarlanması ve 14) görünürde eskiye dönüş (olumsuzlamanın olumsuzlanması)

15) muhtevanın formula mücadelesi ve bunun tersi formun reddedilmesi, muhtevanın yeni baştan yoğunlaşması

16) nicelikten niteliğe geçiş ve bunun tersi (15 ve 16, 9'un örnekleridir)"

İşte Lenin. Diyalektikğin düğüm noktalarını, sinir uçlarını 16 maddede özetlemiştir. Bulmacanın somut bir çözümü var. Daha doğrusu, bir eser var ki, başlı başına diyalektik hareketin burada sıralanan hemen tüm öğelerini somutluğa dökmüş. Bu eser Kapital'dir. Marx bu kitabı ilk yayımladığında, yöntemi hakkında öyle eleştiriler almış ki, Engels bile bu eleştirilerin etkisinde kalarak Marx'a serzenişte bulunmuş. Çoğu kimse Marx'ın kapitalist toplumu inceleyen kitabına neden "meta" incelemesi ile başladığına anlam verememiş. O dönemki ekonomi çalışmaları, işe ya para olgusundan ya da kar-faiz-rant üçlüsünden başlatmak, hemen herkesin kabul edegeldiği bir alışkanlıktı. Ama Marx, kapitalist toplumun en basit, en yalın, ama aynı zamanda en yaygın nüvesini, metayı yakalamıştır. Kapital için yaptığı yoğun çalışmaların sonucunda, işe kar-faiz ya da para ile başlamanın yanlış olduğunu görmüştü; "Karı açıklamak için emek gücü sömürsünü; bu sömürüyü açıklamak için sermayeyi; sermayeyi açıklamak için parayı; parayı açıklamak için de metayı aydınlığa kavuşturmak gerekliydi" diyor. İncelemesini metadan başlatarak, Lenin'in birinci maddesini hayata geçiriyordu aslında; yani "kendi kendinde şey olarak meta"yı ameliyat masasına yatırıyordu.

Lenin'in bize sunduğu düğüm noktalarını kavrayabilirsek, canlı sezgimizin verdiği güçle, teorinin ve de pratiğin önümüze koyduğu bütün sorunları çözebiliriz.

Enternasyonaler Tarihi

Tarihe Birinci Enternasyonal olarak geçen oluşumun o zamanki gerçek ismi Uluslararası İşçi Derneği'dir. Kuruluşu sanırım 1864. Marx 1848 devrimlerinin yenilgisinden sonra, açık kitlesele çalışmanın ve bir politik partinin önemini anlamıştı. Oysa 1848 devrimleri sırasında proletaryanın hemen hiç bir açık çalışma yapmayan, bir sürü yeraltı örgütü vardı. Bu örgütlerin hiçbiri 48 devrimlerinde ayağa kalkın milyonlar peşinden sürüklenme gücüne erişememişti. Marx'ın da dahil olduğu Komünistler Ligi, devrimin fırtınası geçtikten sonra parçalanıp dağıldı. Örgütün birçok önderi, Blankist bir sol sapma içine girdiler. Hemen ve acil olarak devrimin ve ayaklanmanın örgütlenmesi için güç toplamak gerektiğini ve ilk fırsatta da devrimci bir darbeye iktidarı almayı savundular. Bu sol sapma karşısında Marx ve Engels, devrim dalgasının tamamen geri çekildiği bu ortamda, uzun ve sabırlı bir çalışmayı gerekli görüyorlardı. Parçalanma kaçınılmaz oldu ve Marx, kendilerine katılması için birçok yeraltı örgütünün bütün tekliflerini geri çevirdi. O, proleter hareketin artık bu türden ce-

maatçı yapıları aştığını biliyordu. Nihayet 1863 yılında Marx'ı Londra'da tertiplenen bir uluslararası işçi toplantısına davet ettiler. Devrimin yenilgisinden sonra Fransa'da ve İngiltere'de işçiler, giderek güçlenen sendikalar kurmuşlardı. Ve bu sendikaları temsil eden kalabalık bir grup Fransız işçisi, Londra'yı ziyaret ediyorlardı. Bu toplantı Marx'ı epeyce heyecanlandırmıştı. Engels'e yazdığı mektupta, bu heyecanın nedenini açıklıyordu: "Burada, gerçekten harekete geçirebilecekleri kitlelere sahip, gerçek güçler var." Dayanışma için uluslararası nitelikte bir dernek kurma fikri, bu toplantıda ortaya çıktı, kabul edildi ve derneğin tüzüğünü oluşturmak için, onur konuğu olarak orada bulunan Marx'a başvuruldu. Tabii Marx bu görevi seve seve kabul etti.

Marx hazırladığı tüzüğü kendi düşüncelerini öyle ustaca yerleştirmişti ki, derneğin kuruluşuna katılan ve ufukları burjuva liberalizmin ötesine geçmeyen İngiliz sendikalistler bile tüzüğe imzalarını attılar. Kısa sürede derneğin Almanya, İsviçre, ABD, İspanya, Belçika şubeleri faaliyete başladı. Marx'ın başta gelen amacı, Avrupa'nın proletaryasını, bütün farklı eğilimlerine rağmen bir araya getirip, gerçekten kitlesele bir hareket yaratmaktı. Bu nedenle, İngiliz sendikalistlerden, Bakuninci anarşistlere kadar, en sağ sapmaları ve en soldakileri bir arada tutacak esnekliği gösteriyordu.

Marx derneğin beyniydi. Bildiriler, broşürler kaleme alıyordu, seminerler düzenliyordu. Düşün! Bizzat Marx tarafından eğitilen işçiler, sendikacılar; bunlar daha sonraki dönemde, marksist işçi partilerinin önderleri oldular. Buna rağmen Marx, bütün eğilimleri bir arada tutmaya gayret etti. Bakuninci anarşistlerin derneğin tüzüğüne aykırı faaliyetlerine rağmen, bir tasfiyeye girişmedi. Bu tasfiye çok sonra Paris Komünü'nden sonra gerçekleşecekti.

Yayınlanan her bildiri, gerici Avrupa egemenlerini yerinden zıplatıyor, giderek derneği hedef haline getiriyordu. Demek 1865'te patlak veren Amerika iç savaşında, kuzey birliklerini destekledi. Ve o zamanki ABD başkanı Abraham Lincoln'u "proletaryanın yiğiti evladı" olarak selamladı. Bugünden bakıldığında, hele ki ABD alerjisinin tavana vurduğu şu günlerde, Marx'ın ve 1. Enternasyonal'in bu tavır pek tuhaf görülebilir. Fakat o savaşta, Lincoln'un yönetimindeki kuzey, köleci Güney'e karşı savaşıyordu ve Marx ABD'de köleciliğin kaldırılmasının Avrupa ve ABD proleter hareketine müthiş bir ivme katacağını hesaplıyordu.

Ama Marx asıl bombayı 1866 Avusturya Prusya (Almanya'nın o zamanki adı) ve 1870 Prusya-Fransa savaşlarında patlattı. Savaşlar patlak verdiğinde dernek, bu gerici savaşçıların destek verememesi, düşman cephelelerdeki işçilerle kardeşleşmeleri ve içeride savaş kanunlarına karşı gelme (yani üstü örtülü biçimde, savaşa karşı iç savaş) çağrısı yapıyordu. Böyle bir tavır, burjuvalar için tam bir şok oldu. Çünkü onlar, o zamana kadar işçileri ulusal-sovenist nutuklar eşliğinde kendi gerici savaşlarına kolayca alet edebilmenin keyfini sürüyorlardı. Bu bildirilerde dile gelen güçlü fikirler, burjuvaziye adeta paranoyak haline getirdi; öyle ki, Avrupa'nın neresinde işçiler bir karışıklık çıkarsa, bu işin arkasında Marx ve ÜİD'nin bulunduğu inanamaya başladılar. Fransa-Prusya savaşının orta yerinde Paris Komünü patlak verdiğinde, bunun bir ÜİD komplosu olduğuna burjuvazi yemin edebilirdi.

Oysa Paris Komünü'nün ilanından birkaç hafta önce, gelişmeleri sezinleyen Marx, Parislilere "Aman ha! Sakin olun! Alman orduları Paris'i kuşatmışken, bu bir çılgınlık olur" diye uyarıyordu. Fakat bir kez komün ilan edildiğinde, ok yandan çıktığında, Komünün başarısı için elinden geleni yapan yine Marx oldu.

Komün içinde Enternasyonal'in kitle gücü pek azdır. Çoğunluğu Prudoncular ve Blankistler oluşturuyordu. Ama enternasyonal Komünün manevi ve entelektüel babası oldu. Avrupa burjuvazisine göre ise Komün, tamamen marksistlerin bir eseriydi, işte bu yüzden acımasızca bastırılmıyordu. Komünün doğuşunu ve yok edilmesini, yayınlarımızda birçok kez yazdık, hatırlarsın.

Komünün yenilgisinden sonra burjuvazi Avrupa'da adeta bir cadı avı başlattı. Dernek her yerde yasaklanıyor, baskı altına alınıyor, adeta yasadışı konuma doğru itiliyordu. Marx ise, illegaliteye geçişin, derneğin sonu olacağını bildiği için, buna karşı direndi. Ama dernek içinde Bakuninci anarşistler sonuçsuz kışkırtmalara girince, anarşistlerle yollar ayrıldı. İngiliz, sendikalistlerinin de Komün sonrası gözleri iyice korkmuştu. İşler öyle bir noktaya varmıştı ki dernek adına faaliyet yürütmek, daha doğuş aşamasındaki proleter hareketlerin hemen baskıyla boğulmasını getiriyordu. Bu nedenle Marx, derneğin faaliyetlerine son vermeyi daha uygun buldu.

Marx'ın ölümünden iki yıl sonra, Almanya, Fransa, İtalya, İngiltere gibi ülkelerde, on binlerce işçiyi barındıran ve marksist olduklarını açıkça ilan eden bir dizi parti ortaya çıkmıştı bile. 2. Enternasyonal'in toplanmasına çalışan, bu kez bizzat Engels'ti. Sosyal-demokrat işçi partileri dünya konferansı Paris'te 1889'da ilk kez toplandı. Bu konferansta, uluslararası bir yürütme komitesi seçildi. Birincisinden farklı olarak 2. Enternasyonal, sendikalara değil, bizzat politik partilere; birbirinden farklı politik eğilimleri değil, bizzat marksist dünya görüşüne dayanıyordu.

Bu dönem Avrupa'da genel bir barışçıl dönemin ve refahın hüküm sürdüğü bir dönemdi. Bu yüzden, 2. enternasyonal'i oluşturan partiler, kitlesele, yasal ve parlamentoya seçilmelerine katılan partilerden oluşuyordu. Bu barışçıl dönemde, parlamentoya işçi temsilcileri yollanıyor, sendikalarla sıkı ilişkiler kuruluyor, yüzlerce kulüp ve dernekle kitlesele bir güç yaratılıyordu. Bu görece barışçıl ve parlamentar dönem, Marksizm içindeki ilk sapmalarında oluşumuna hız verdi. Alman sosyal-demokrat partinin önde gelen teorisyenlerinden Eduard Bernstein, Marx'ın öğretilerini "revize" etmeye girişti. Ona göre Marx, devrim ve proletaryanın diktatörlüğünün zorunluluğu konularında yanılmıştı. Burjuvaziye pekala uzlaşa koklaşa, sosyalizme varılabildi. İşin kötü tarafı, 2. Enternasyonal'in Kautsky, Mehring, Babel, Guesde gibi önderleri, Bernsteinin revizyonizm teorisine karşı çıkarılarken, pratikte bu grubu tasfiye etmek için kollarını kırıp-datmamalarıydı. Daha da kötüsü, Engels'in örgüt içindeki sağ sapmaya karşı yazdığı makaleler, bu önderler tarafından ya sansürlenerek yayınlanıyor ya da çekmecelerde kılıf altında tutuluyordu. Yani, barışçıl dönem ve parlamentarizm, 2. Enternasyonal'i içten içe kemirmeye başla-

mıştı ve çıban ancak 1914'te, emperyalist savaş patlatılacaktı.

Buna rağmen 2. Enternasyonal, 8 saatlik iş günü için uluslararası kampanyaların örgütlenmesi, 1 Mayıs ve 8 Mart gibi günlerin geleneksel hale getirilmesi gibi, bir dizi güzel şey başardı. Engels'in 1895'te ölümünden sonra, örgütün tartışmasız teorisini Kautsky olmuştu. Toprak sorunu, ulusal sorun, devrimci durum ve görevler gibi bir dizi teorik sorun, komünist hareketin literatür hanesine kazandırdı. İşler teoride kaldığı müddetçe, 2. Enternasyonal mangalda kül bırakmıyordu. Ama ne zaman ki sözün yerini eyleme bıraktığı devrimci dönem, bu uzun barışçıl ve parlamentar dönemi 1914 sona erdirdi, 2. Enternasyonal de çöküşünü ilan etti. Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde 2. Enternasyonal önderleri sosyal-şoven bir tutum sergilediler, parlamentolarda savaş hükümetlerine destek verdiler. Lenin, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'le birlikte isyan bayrağını açtı ve Zimmerwald toplantısıyla ayrılık ilan etti. Kautsky ve adamları ise, her iki sandalyede birden oturmaya çalışıyordu. Lenin'in asıl eleştirisi oklarını Kautsky'ye yöneltmesi boşuna değildi. Kautsky, ipliği pazara çıkmış 2. Enternasyonal önderlerinden daha tehlikeliydi. Devrimin reformizmle uzlaşmasını sağlamaya çalışıyordu. Yani hem sosyalizm tarafında görünüyordu hem de fiiliyatta şoven önderlere en kritik anda desteğini vermekten çekinmiyordu. Ekim Devrimi, bu tartışmaları daha da alevlendirdi. Kautsky, tarafsız görünümü bir tarafa bırakıp, Bolşevik devrime ve proletarya diktatörlüğüne karşı açık saldırıya girişti. Lenin, sosyal şovenizm ve oportünizm keskin bir kopuşu örgütlemek için 1919'da 3. Enternasyonal'in kuruluşu için Moskova toplantılarına çağrı yaptı. O zamana kadar sosyal demokrat işçi partileri altında mücadele veren Leninist kadrolar, merkezlerden koparak, Komünist Parti adlarını alarak, Lenin'in çağrısına cevap verdiler. Böylece 3. Enternasyonal, Komünist Enternasyonal (Komintern) adını aldı.

Ekim Devrimi'nin büyük prestijini ardına alan Komintern, kısa sürede bir dünya gücü haline geldi. Avrupa'daki anti faşist mücadeleyi, Çin Devrimi'ni, ulusal kurtuluş mücadelelerini aktif olarak yönetti ve destekledi. Komintern sayesinde, Leninist partiler, beş kıtaya yayıldı. Leninist ilkeler, program ve hedefler, 20. yüzyıl boyunca ortaya çıkan hemen tüm devrimlerin hazırlayıcısı oldu. En son toplantısını 1935'te yapan Komintern, 2. Dünya Savaşı'nın hazırladığı bu aşamada, çalışmaları koordine etmede zorlandı. Ayrıca, onlarca ülkenin pratik devrim sorunlarını bir merkezde halletmek, ülke içi mücadelelere yoğunlaşan komünist partilerin inisiyatifini köreltiyordu. Nihayet 1943'de Komintern'in zaten fiilen dağılmış örgütünün resmen kapandığı ilan edildi. Troçkistler bunu bir ihanet olarak damgalayıp, kendi kendilerine 4. Enternasyonal ilanına giriştiler. Ama troçkist 4. Enternasyonal, hayalet bir örgüt olmaktan öteye gidemedi. Öte yandan eski Komintern üyesi partiler, daha gevşek bir yapılanma olan Kominform'la yollarına devam ettiler. Dünyanın üçte birini sosyalist haline getirenler de, yine bu partiler oldu. Kominform, 1960'lardan itibaren "kardeş komünist partiler danışma toplantıları"na dönüştü ve devrimci içeriği iyice boşaldı. Öyle ki, Che'yi Bolivya'da yalnız bırakın, Venezuela'daki gerilla hareketini karalayan, Deniz Gezmişleri "ajan" ilan eden bu kardeş partiler oldular. Türkiye'de TKP (fason değil gerçeği) bu geleneğin yürütücüsüydü.

*Bu yazı 2008 Şubat'ında Genç Yoldaş dergisinde "Leninistlerden Leninistlere" başlığıyla yayımlanan mektuplaşmadan bir bölümdür

Diyanet, sosyal medya hesaplarından duyurdu: "Teravih namazında selfie çekmek caiz değil..."

Zaytung

Üniversiteler Eylemler ve Sloganlarla Mezun Oluyor"

"Günümüz Gençliği Sahip olduklarının Ne Emekle Elde Edildiğini Bilmiyorlar"

Küba Komünist Partisi Merkez Komite üyesi Yamila Sonia Pita Montes'e Sosyalizm ve Küba üzerine verdiği bir panelde Küba gençleri ile ilgili merak ettiğimiz bir soruyu sorduk.

Öncelikle temsilciye katılımları ve aktarımları için teşekkür ederim. Konuşmanız sırasında gelecekte gençlikte zorluk çekeceğinizi söylediniz Küba olarak. Ben de sormak istiyorum. Bunun nedeni gençliğin farklı çağda, farklı arayışlar, dinamik, atak, yenilikçi yapısından mı kaynaklı, yoksa gen-

çliğin içerisinde farklı ideolojik akımların yer etmesinden mi kaynaklıyor? Siz bu konuda ne yapıyorsunuz eğer böyle ideolojik bir sıkıntı varsa?

Küba gençliği özellikle günümüzün gençliği gerçekten refah ve huzurlu bir ülkede doğup büyüyorlar. Ücretsiz eğitim, sağlık, kültür hizmetleri sayesinde gayet eğitilmiş ve aydın bir toplumumuz var. Elbette sosyalist sistemin sunduğu hizmetten birkaçı bunlar. Fakat elbette sorunuzun cevabı gençliğin farklı çağ, farklı arayışlar kısmına tekabül ediyor. Çünkü Küba'da yaşayan gençler sosyalizm sayesinde iyi

noktalara geliyorlar ve bu sayede dünyada birçok gönüllü genç Küba'lı karşılıksız yardım, dayanışma faaliyetlerinde bulunuyor dünyanın birçok ülkesinde özellikle sağlık alanında. Fakat Küba'da günümüz gençliğinin, bugünkü kuşağın sıkıntısı bugüne gelirken ne kadar bedel ödendiğinin, ne kadar emek verildiğinin, ne kadar zorluklardan geçildiğinin ve hala ne kadar emek sarf edildiğinin farkında olmamalarıdır. Dünya genelinde en düşük bebek ölüm oranının olduğu ülkelerden biriyiz. Doğan her çocuk okuluna gidebiliyor, sosyal olarak kendini geliştiriyor, eğitim, sağlık hizmetini ücretsiz olarak alıyor, her üniversite öğrencisi yüksek lisansını kolaylıkla yapıyor fakat bu hizmetlerin devlete ne kadar masraflı olduğunu farkında değiller. Hatta gençlerin bir kısmı bu kadar iyi ve refah içerisinde mesleklerini gayet rahat icra edebilecekken yurtdışına gidiyorlar çünkü daha fazla para kazanabiliyorlar. Evet, dışarıda daha fazla para kazanabilirler ama biz kimsede diğerinden daha fazla maaş vermeyiz hem böyle bir gücümüz yok hem de buna gerek yok. Aslında bu gençlerin ülkelerinde kalıp çalışmaları, kendilerini geliştirmeleri ve kendi halklarına yararlı olmaları temennimiz. Dediğim gibi gençlik içerisinde herhangi bir ideolojik farklılıktan kaynaklı yıkıcı ya da tehlikeli bir sıkıntı değil bu, ama bu gençlik içerisinde daha fazla ideolojik çalışma yapıp onları geliştirmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Dahası ülkemizde sosyalizmi ne kadar güncellersek gençliği sosyalizme ve ülkelerine bağlayabiliriz.

Abdocan'ın Katili Yine Tutuklanmadı

Gezi Ayaklanması sırasında Antakya'da katledilen Abdullah Cömert'in katilinin yargılanmasına devam ediliyor. Abdocan'ın katilinin "can güvenliği" olmadığından dolayı dava Balıkesir'e kaçırılmıştı.

Duruşma, 12 Haziran günü yine Segbis sistemiyle görüldü. Abdocan'ın ailesi, duruşmanın Balıkesir'e kaçırılmasına rağmen hala katilin mahkemeye getirilmemesine, seğbise itiraz etiler.

Abdullah Cömert'in ölümüne neden olan gaz fişegini ateşleyen polis Ahmet Kuş'un yargılandığı 4. duruşmada, Duruşma salonuna sadece Cömert ailesi, Gülsüm Elvan, Emel Korkmaz ve Emsal Atakan ve avukatlar alındı. Adliye önünde ise yüzlerce kişi sloganlarla bekledi.

"Olası kasitle insan öldürme" suçundan 20 yıldan 25 yıla kadar hapsi istenen polis Ahmet Kuş, mahkeme tarafından "delillerin karartılma tehlikesinin olmaması, kaçma durumunun bulunmaması ve tüm duruşmalara katılımı" gerekçesiyle daha önceki duruşmalarda tutuklanmamıştı.

Bu duruşmada da katil polis Ahmet Kuş'un tutuklanması istemi mahkemeye reddedildi ve duruşma 9 Ekim'e ertelendi.

12 Haziran "Çocuk İşçilikle Mücadele Günü"... Sadece Türkiye'de çocuk işçi sayısı 1 milyona yakın... Çocuk işçilerin yarısından çoğu 400 TL altında bir ücretle çalışıyor... Çocukların üçte birine işyerinde yemek verilmiyor... Okula gitmeyen çocuklar için haftalık çalışma süresi 54 saat...

PERDE KAPANIRKEN SAHNEDE OLMAK

Umut Güneş

Herkesin merakla beklediği seçimler sonuçlandı. Sandıktan "kriz" çıktı. Dahası var olan ekonomik ve politik kriz ayyuka çıktı. Bahsettiğimiz şey burjuva partilerinin seçim sonuçlarından sonra hükümet kurmakta dahi zorlanıyor oluşu değildir. Hükümet kuramıyor dahi oluşları krizin boyutunu göstermesi açısından dikkate değer. Ama sadece burada dönen tartışmalar gerçeğin üzerini örtmek anlamına gelir. Ve artık giderek önemsizleşen örtü tamamen kaldırıldığında görülecektir ki, orta da tam bir çöküş ve bu çöküşün önüne geçememenin hiddeti ve çılgınlığı vardır.

Bu defa burjuvazinin yaşadığı çöküşe, kitlelerin büyük mücadele birikimleri ve deneyimleri eşlik ediyor. Üstelik değişim isteğinin kitleler nezdinde ekmek ve su gibi ihtiyaç olduğu da ortadadır. Seçim sonuçlarının bu açıdan ele alınması bizleri daha doğru sonuçlara götürür. Zira sermaye sınıfının hoyrat yönetimi, yolsuzluğu, çürümüşlüğü kitlelere bir gelecek vaat etmiyor. Seçime birkaç gün kala Amed'de gerçekleşen patlama ve sonrasında yaşananlar gösteriyor ki, burjuvazinin elindeki tek şey savaş.

Şimdilik bu ihtimali ne kadar erteleyebilir ve sosyal reformistlerin çabaları buna ne kadar hizmet edebilir bilinmez. Ama devrimle karşı devrim arasında yaşanan iç savaşta dinci faşist hükümetin tercihi perde kapanırken sahnede olmaktan yana görünüyor. Ama bu öyle gururlu bir duruşun ürünü ya da geleceğe bırakılan bir miras değildir. Mevcut iktidarın ve önde gelenlerinin bu direnişi, yolsuzluğun ve pisliliğin içine bulanmış bir iktidar olmasından ve başka seçeneğinin olmamasından dolayı. Öyleyse bu savaşın sonunda hasımlarımızı korkunç bir yıkımın beklediğini ve öncü birlikleri görünen proletaryanın bu yıkıma son darbeyi vurmasının kaçınılmaz olduğunu söyleyebiliriz.

Elbette değişim isteğinin en güçlü savunucuları olarak biz gençler, bu darbenin vurulmasında kilit rol oynayacağız. Sermaye dünyası hangi tartışmaları önümüze sürerse sürsün, artık bir olgu ortaya çıktı ve gelişmelerin merkezinde bu olgunun olduğunu söyleyebiliriz. Sermaye sınıfı ve dinci faşist hükümeti bir çöküşün içinde ve hiçbir şey onları bu sondan kurtaramaz.

Sermaye sınıfının bu sonu uzun zamandır birçok gelişmeyle besleniyor ve görünüyordu. Burada tarihin yönünü tayin edecek olan emekçi kitleler ve gençliktir. Tarih pek çok kez çöküşün eşliğinde olan sermaye iktidarlarının bir süreliğine de olsa paçayı kurtardığını göstermiştir. Bu örneklerden birinin daha yaşanmaması için, ayaklanmanın ve devrimin başarısı için gerekli olan disiplini ve örgütlenme yeteneğini göstermeliyiz. Leninist politika bizlere yolu gösteriyor ama o yolu yürümeden gösterilen hedefe ulaşmak mümkün değil.

Şimdi gençliği devrimci iç savaşın ihtiyaç duyduğu politik ve pratik zorunluluklarla örgütlemeli ve eğitmeliyiz. Devrimi isteyen her genç, onu örgütleyebileceği bir komitede ya da organda yer almalıdır. Bizler devrimci örgütlenmelerimizi kitlelere ulaşılabilir kılmalıyız. Bu daha uzun bir yazının konusu olsa da, kitleler için ulaşılabilir olmalıyız. Çünkü her kesim ve sınıf rolünü büyük ölçüde oynadı ve tarafını belirledi. İlişkiler bazen karmaşık görüne de bir proleter devrim karşısında sermaye sınıfının tamamının bulunacağına ve bir çok yordakçı küçük burjuvanın da olacağına şüphe yok.

Uzun mücadelede sonunda ciddi ilerlemeler kaydettik ve Gezi'de bir eşiği, 6-8 Ekim ayaklanmasında ise bir başka eşiği aştık. Hala yürümemiz gereken bir yol var mı? Var. Ama biz Leninist Partinin genç militanlarına düşen de bu yolu kısaltmaktır. Tüm dikkatimizle çok uzakta olmayan büyük kapışmanın hazırlıklarına girişelim. Artık bu hedefi ve amacı gütmeyen bir pratik, eylem ya da toplantı bu sömürücü iktidarın ömrünü uzatmaktan öte bir anlam ifade etmez. Ve zafere giden yolda kaybedecek vaktimiz yok!

15-16 Haziran'ın Yıldönümünde Bursa'da

DİSK'e bağlı sendikalar bu yıl 15-16 Haziran 1970'te gerçekleşen büyük işçi ayaklanmasının yıldönümünde metal isyanının başkenti Bursa'da miting gerçekleştirdi. Bursa sokaklarında pankart bayrak ve flamlarıyla yürüyüş

düzenleyerek Kent Meydanı'na gelen DİSK'e bağlı sendika üyelerinin taşeron çalışmanın yasaklanmasına ilişkin sloganları öne çıkıttı.

Yürüyüş ve miting boyunca 15-16 Haziran işçi ayaklanması ve Bursa'daki fabrikalarda metal işçilerinin başlattığı eylem süreci ve kazanımları selamlandı.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko yaptığı konuşmada "Metal işçileri sefalet ücretlerine, kölece çalışmaya, sarı sendika kuşatmasına karşı ayağa kalkıyor. Bugün burada metal işçilerinin onur mücadelesini selamlıyoruz" dedi. Beko, bundan tam 45 yıl önce de işçi sınıfının

onurlu bir direnişte ayağa kalkarak 15-16 Haziran 1970'de işçilerin masaya yumruğunu vurarak "Artık Yeter!" dediğini hatırlattı.

Beko sözlerini şöyle sürdürdü: "Direniş duyulunca diğer kentlerde de işçiler şalterleri indirdi, işyerlerini, fabrikaları boşalttı. İşçiler önlere

çıkan tankları bir bir aştılar, barikatları bir bir yıktılar. İşçi sınıfının coşkun akan selini hiçbir güç durduramadı. Ve o yasa tarihin çöplüğüne atıldı. İşçiler DİSK'e sahip çıktılar çünkü DİSK'li olmak ekmeğine sahip çıkmaktır, geleceğine sahip çıkmaktır, onuruna sahip çıkmaktır. DİSK'i kuran işçi sınıfıdır! DİSK işçi sınıfının eseridir! DİSK'i var eden 15-16 Haziran'lar-

dır! DİSK'i var eden 15-16 Haziran'lar... Şimdi seçimler bitti ve patronlar bu düzen aynen devam etsin istiyor: İşçiler kölece çalışsın, çalışırken ölsün, sakat kalsın, çocuğunu bile göremeyecek kadar uzun mesailere mahkum olsun, sefalet ücretlerine razı olsun ama DİSK'li olmasın. Çünkü DİSK'li işçi hakkını ara-

yan, sözünü söyleyen, sesini çıkaran, bilinçli işçidir. O halde yapılacak belli: Gün icazetli sendikacılığa karşı DİSK'te birleşme günüdür!" dedi.

Beko'nun konuşması sırasında işçiler sık sık taşeron çalışması sistemini, burjuva sendika anlayışı protesto eden sloganlarla Bursa'dan başlayarak yayılan metal işçilerinin mücadelesini selamlayan sloganlar attı.

Tarihimize Ve Geleceğimize Sahip Çıkma Zamanı

Antep'te DİSK Genel İş, 15-16 Haziran 1970 İşçi Ayaklanması'nı selamlayan bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

15 Haziran Pazartesi günü saat 17.30'da Kırkayak Parkı'nda toplanan DİSK Genel İş basın metninde, 45 yıl önce işçi sınıfının DİSK çatısı altında birleşmesinin sermaye sınıfında yarattığı huzursuzluk ve korkunun DİSK karşıtı tasarının yasallaşmasıyla kendini gösterdiğine işaret edildi. "Söylemeye gerek yok ki, bu değişiklikler daha çok DİSK ve bağlı sendikaların faaliyetlerini kısıtlamayı amaçlıyordu." denilen açıklamada, "Tasarının Meclis'te kabulünden 4 gün sonra 15 Haziran'da protesto eylemleri başladı. Eylemlere ilk gün 70 bin kadar işçi katıldı. 16 Haziran'daki işçi eylemlerine yaklaşık 150 bin işçi katıldı.

İşçiler ve eylemlere katılan emek dostları önlere çıkan tankları bir bir aştılar, barikatları bir bir yıktılar... İşçi korkusu nedeniyle iktidar ulaşımı durdurdu. Galata Köprüsü'nü kaldırdı; tıpkı 1 Mayıs'ta İstanbul'da yaptıkları gibi...

İki gün süren direniş sonucunda Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram ve Mehmet Gıdak adlı işçiler hayatlarını kaybettiler; olaylarda bir kısmı ağır 200'e yakın kişi yaralandı, yüzlerce işçi gözaltına alındı.

16 Haziran'da meydana gelen büyük işçi eylemlerinin ardından aynı gün akşamüstü İstanbul ve Kocaeli bölgelerinde sıkıyönetim ilan edildi ve olaylarda sorumlu görülen 21 DİSK yöneticisi gözaltına alındı.

Ancak işçi sınıfının coşkun akan selini hiçbir güç durduramadı" denildi.

"Bizler ne haklarımızı unutturuz, ne direnmeyi, ne de mücadele etmeyi, çünkü bizler hakkımızı nasıl savunacağımızı, nasıl kazanacağımızı 15-16 Haziran gibi şanlı işçi direnişlerinde öğrendik" diyen işçiler sloganlarla eylemlerini sonlandırdılar.

Mücadele Birliği /Antep

Sançim İşçileri

Sendikalarının Tanınmasını İstiyor

Cam Keramik İş Sendikasında örgütlenerek çoğunluk sağlanan ancak patrona taleplerini kabul ettiremeyen Sançim Çimento işçileri, 10 gündür yemek boykotu yapıyor ve vardiya giriş çıkışlarında alkışlarla protesto yürüyüşleri yapıyor. Sonuç alamayan işçiler son iki gündür de her vardiya 2'şer saat iş bırakma eylemi yapmaya başladı. Sançim işçileri her gün iş bırakmayı bir saat arttırarak mücadeleye devam edeceklerini söylüyorlar.

Sançim işçilerinin talepleri şöyle; örgütlendiğimiz sendika yetkili sendikadır, yetki işçinin kararıdır, patronun değil kendilerinin seçtiği sendikada örgütlenmek istiyor, çalışma koşulları iyileştirilmeli, işten atma tehditleri değil, iş barışı, kendi temsilcilerini kendisi seçmek, insanca yaşayacak bir ücret ve iş güvenliği.

binanın dışına üzerinde 'Yeterince kan akıttık! Yeterince bedel ödedik! Halk, çözümü kendi elinize alın! Yeni önlem paketini ve sonu gelmez anlaşmaları durdurun!' yazılı bir pankart asmıştır" denildi.

Açıklamada bugün, Syriza hükümetinin troyka temsilcileriyle yürüttüğü müzakere sürecine

karşı 700 sendikaya üye işçilerin ve halk örgütlerinin Yunanistan çapında eylemler gerçekleştireceği de duyuruldu. Açıklama "Tüm işçileri, gençleri, kadınları ve emeklileri bu mitinglere kitlesel bir biçimde katılmaya çağırıyoruz" diye son buldu.

PAME Maliye Bakanlığını İşgal Etti

Yunanistan'da Tüm İşçilerin Militan Cephesi

(PAME) Maliye Bakanlığı binasını işgal etti. Yunanistan Komünist Partisi'nin (KKE) desteklediği PAME, eylemle ilgili açıklamasında, "Şu anda, PAME ile birlikte hareket eden hem özel sektörde hem de kamuda örgütlü onlarca sendikaya bağlı işçiler Yunanistan Maliye Bakanlığı'nı işgal etmiş,

Metal İşçileri İşten Atılıyor, İşçiler İş Bırakıyor

Metal işçilerine saldırılar sürüyor. Haftalar süren eylemin ardından işçilerle anlaşma yapan patronlar, bugün anlaşmanın maddelerinden biri

ORS İşçileri İş Bıraktı Ve Kazandı

Ankara Polatlı'da faaliyette olan bölgenin en büyük fabrikalarından Ortadoğu Rulman Sanayi (ORS) fabrikasında çalışan işçiler sarı sendika Türk Metal ve fabrika yönetimine karşı 8 Haziran günü iş bıraktı. ORS işçileri kendilerinin seçtikleri temsilcileri fabrika yönetiminin tanımamasına tepki göstererek, Türk Metal'in eski baş temsilcisinin yeniden iş başı yapmasıyla iş başı yapmadılar.

İşçiler "Seçtiğimiz temsilcilere siz karışamazsınız" diyerek dayatmalara itiraz etti ve fabrikada üretimi durdurdu. Saat 15.00 - 23.00 vardiyasında çalışan işçiler, saat 17.00 itibarıyla şalter indirdi.

Eylem, diğer vardiyalarında gelmesi ile büyümeye devam etti.

İşçiler, "ORS an itibarı ile durmuştur. Sevgili Hıranlı arkadaşlarımız, ORS'de demokrasi başlamadan sona ermiştir.

Fabrika yönetimine vermiş olduğumuz sözlerin (slogan atmama, iş bırakmama) hepsini bire bir tuttuğumuz halde, yönetim bize vermiş olduğu sözleri tutmamış olup, Türk Metal baş temsilcisini fabrikaya almışlardır. Ayrıca arkadaşlarımızın seçmiş olduğu ve adaylık başvurusu yapan Kazım Ercan ve birkaç arkadaşımızın adaylıklarını kabul etmemişlerdir. Bunun gibi hareketlerin demokrasi ve iyi niyet ile hiçbir alakası bulunmamaktadır." dediler.

İş bırakan ORS işçileri 9 Haziran'da işbaşı yaptı. Üretimin durdurulmasına ancak 1 gün dayanabilen patron aşağıdaki maddeleri kabul etti:

- İşten atılan işçi sözcüsü işe geri alınacak ve işten atılacağı söylenen 50 kişi de dahil olmak üzere hiçbir işçi yaşanan süreç nedeniyle işten çıkarılmayacak
- Türk Metal Sendikası'nın fabrikadaki temsilciliği kaldırılacak ve işçilerin belirledikleri komite muhatap alınacak
- İşçilerin temsilci seçimine ve iç yapılarına karışılmayacak
- Grev süreci ile ilgili mahkemeye ve savcılığa hiçbir şikayette bulunulmayacak
- İşçilerin saat ücreti, ikramiye, prim, yakacak parası gibi sosyal haklarına ilişkin talepleri için Bayram'a kadar masaya oturularak bir anlaşmaya varılacak

olan "işçileri işten atmama"yı çığnıyor ve ard arda işçileri işten atıyor.

Renault'da iki işçinin kartlarının basmaması üzerine üretimi durdurdu işçiler, arkadaşlarını işe geri aldırdı. Gece 24.00-08.00 vardiyası içeri girdiği anda bir işçinin kartının okunmaması üzerine 16.00-24.00 vardiyası işçileri dışarı çıkmayarak buna tepki gösterdi. 40 dakika süren eylemin ardından anlaşma yapıldı ve işbaşı yapıldı.

Ardından Tofaş ve Türk Traktör'de işçiler işten atılmaya başladı. İşçiler bu işten atılmaları Türk Metal nedeniyle olduğunu savunuyor. Sabah işten atılan öncü işçi arkadaşları için iş bırakan Tofaş işçileri, arkadaşları da işbaşı yapana kadar çalışmayacaklarını duyurdu. İşçiler, 1 nolu kapı önünde işten atılan arkadaşları için beklemeye başladılar. İşçiler gerekirse tamamen iş bırakacaklarını duyurdular.

Ford'da da işçiler "idari izin" adı altında işten çıkarılmaya çalışılıyor. Ford Otosan'da işçilere iş bıraktıkları günlere dair 11 soru soruluyor ve grev-eylemlere katılıp katılmadığı, aktif görev alıp almadığı soruluyor. Bu şekilde savunmaları alınan işçiler, idari izne çıkarılıyor. Ancak işçiler bunun ardından işten atılmalarının geleceğini biliyorlar.

Türk Traktör'de de yapılan grevin ardından ücretsiz izne çıkarılan 18 işçinin işine son verildi.

İşçiler bu saldırılara boyun eğmiyor, eğmeyecek.

Ford Otosan'da 120 İşçi İşten Atıldı

Ford Otosan'da iş durdurma eyleminin bitmesinin ardından eyleme katılan işçiler tek tek işten atılıyor. İşten atılan işçilerin sayısının 120'ye ulaştığı belirtildi.

İşten atılan işçiler, 8 Haziran Pazartesi günü 08.00-16.00 vardiyasına giren işçilerin isimlerinin anons edilerek, insan kaynakları bölümüne çağrıldığını anlattı.

İşten atılan bir işçi yaşadıklarını şöyle anlattı: "8 Haziran günü saat 18.00'e uzatılan 08.00-16.00 vardiyasında çalışıyorduk. 15.30'da insan kaynaklarından çağırıldık. Herkes teker teker odalara çekildi. 11 tane soru vardı bir kağıtta ve cevaplamamız istendi. Yanıtladık ve güvenlik görevlisi refakatinde soyunma odasına gönderildik. Üzerimizi değiştirdik. Saat 16.00 civarında ikişer kişi halinde normal servisten başka bir servisle E-5'e bırakıldık. Benimle birlikte 15-20 kişi vardı. Toplam atılan sayısının o gün 70-80 kişi olduğunu öğrendik."

İşçiler sorulan sorular arasında doğrudan eylemle ilgili olan şunlar da yer aldı: "Yasadışı grev eylemlerine katıldınız mı? Eylem alanında bulunmanızın sebebi neydi? Eylem alanında bulunduğunuz zaman dilimlerinde bir bölümün ya da bir grubun sözcülüğünü yapmak yada iletişimini sağlamak yada buna benzer bir görev üstlendiniz mi? Eylem alanında hangi bölgede yer aldınız? Eylem alanında olmayan her hangi bir kişiyi eylem alanına davet ettiniz mi? Eylem alanında olmayan her hangi bir kişiye eylem alanında olması için telkinde bulundunuz mu?"

Öte yandan direnişi sona erdirerek, fabrikaya giren Ford Otosan işçileri, yönetim tarafından verilen sözlerin tutulmaması ve işçi kıyımının başlaması üzerine DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladı. Örgütlenen işçi sayısının 2 bini aştığı öğrenildi. İşten atılan işçiler de iş iade ve diğer işçilik alacakları için mahkemelerde davalar açmaya başladı. Fabrika içinden alınan bilgilere göre, işçi kıyımına imza atan Ford Otosan yönetimi, bir yandan da sürekli yeni işçi alımı yapıyor.

FSM Hastanesi İşçileri Kazandı

Fatih Sultan Mehmet Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yemekhanesinde çalışmakta olan 6 kadın işçi, işe geri dönme mücadelesini kazandı. DİSK Gıda İş Sendikası'na üye olmalarının ardından Evrensel Hazır Gıda taşeron firmasında işten çıkarılmışlardı.

63 Gündür hastane bahçesinde işlerine dönmek için eylemde olan 4 kadın işçi bu sabah sendika, hastane yönetimi ve firma arasında yapılan görüşmede varılan anlaşma üzerine işlerine geri döndü.

Basın açıklaması için gelen DİSK Gıda İş Sendikası Genel Sekreteri Seyit Aslan, Sendika İstanbul Bölge Temsilcisi İbrahim Kızılyer, yapılan görüş-

mede daha önceki açıklamalarında belirtilen taleplerde anlaşmaya varıldığını, işten çıkarılan işçilerin Cuma sabahı işbaşı yapacaklarını, kazanılan mücadelenin hastanede çalışan SES ve Genel İş üyeleri başta olmak üzere sağlık emekçilerinin dayanışması ve ortak mücadelesiyle kazanıldığını ifade ettiler.

“Sözümüz, Bu Kavganın Henüz Bitmediğidir”

Bir sağlık emekçisini daha yitirdik... Sağlıkta dönüşüm adı altında başlatılan sağlığın tekellere devri bir emekçiyi daha aramızdan aldı.

Ülkemizde performansla dayalı olan sağlık sistemi hekim merkezli bir noktada idi. Sistem böl parçala yönet mantığını sağlık emekçileri içinde kullanıyordu. Bugün tekellere bırakılmış olan sağlık sistemi, bu ayrıcalıklı meslek dalmın fazla kazancını azaltarak, daha fazla kar elde etme yoluna gidiyor. Bu ayrıcalıklı hale

getirilmiş konum, sistemin kendisi tarafından onursuzlaştırılıyor ve gerekirse ithal doktor getirilebileceklerini söyleyerek tehdit ediyor. Paralı hale getirilen sağlık hizmeti, ezanede tahsil edilen paralarla ört bas ediliyor. Sağlık emekçileri arasında yaratılan ücret farklarıyla, emekçiler birbirine düşman ediliyor.

Günde 200 hasta bakan hekimler, SABİM'e şikayet edilerek intihara sürükleniyor. 36 saate varan çalışmalarıyla asistan hekimlerin emeği sömürülüyor. 24

saat nöbet tutan sağlık emekçilerinden güler yüz bekleniyor. Sistem hasta ile sağlık emekçisini ve bunun yanı sıra sağlık emekçilerini de kendi içinde ayırarak, sistemin açmazlarını kapatmaya çalışıyor.

Bizler sağlık emekçileri olarak, devrimci sağlık emekçileri olarak sizlere en iyi bakım ve tedavi hizmetlerini vermek istiyoruz. İçinde bulunduğumuz sistem, bizim vermek istediğimiz hizmeti biçimlendiriyor. Ve onun verdiği bu biçim kar amaçlı sağlıklı yaşama uygun olmayan bir halde. Atanmayan bir çok sağlık emekçisi ihtiyaç olmadığından değil, sistemin az insanla çok hizmet üretme ve daha fazla kazanma çabasıdır.

Bizler sağlık emekçileri ola-

rak, daha kısa süre çalışarak daha çok hizmet üretmek istiyoruz. Çünkü 8 saati aşan çalışma süresinin insanın dikkatini dağıttığını ve hata riskini artırdığını biliyoruz.

Bizler sağlık emekçileri olarak yaptığımız işe her işçi ve emekçi gibi yabancılaşmış ve artık bu yabancılaşmayı kaldırmak istiyoruz. Gezi'de hiç tanımadığımız insanları tedavi ederken tattığımız meslek onurumuzu istiyoruz.

Bizler hizmet ürettiğimiz alanlarda söz ve yetki sahibi olmak istiyoruz. Çünkü biliyoruz ki üretene bizsek yönetene de biz olmalıyız.

Bir sağlık emekçisini daha yitirdiğimiz bu günlerde sözümüz, bu kavganın henüz bitmediğidir.

Devrimci Emekçi Komiteleri

“Herkes Her İşte Çalıştırılmaz”

KESK'e bağlı Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), sosyal hizmet emekçilerinin karşılaştığı sorunları protesto etmek için, 5 Haziran günü Bahçelievler'deki İstanbul Aile ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı.

SES Bakırköy Şube Sekreteri Ertan Taştan, AKP ve Memur Sen arasında uzlaşmaya varılan TİS protokolünü teşhir ederek çalışanların sefalet ücretine mahkum edilmeye çalışıldığını ifade etti. Ardından SES Bakırköy Şube Eşbaşkanı Mürsel Fırat söz alarak, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın Deniz Feneri Derneği ile yaptığı protokolü eleştirdi.

Eylemde son olarak SES üyesi sosyal hizmet emekçisi Naciye Altınsoy, SES İstanbul Şubeleri adına ortak basın açıklamasını okudu. “Sosyal hizmet alanında uygulanan politikalar ve Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın kurulması ile sosyal hizmetlerin yeniden yapılandırılması kapsamında yapılan tüm uygulamalar, sosyal hizmet emekçilerinin yaşadığı sorunları çözmek bir yana daha da derinleştirmiştir. Sosyal hizmetlerin ağır ve tehlikeli işler kapsamında değerlendirilmesi ve çalışanlara yıpranma payı, fahi hizmet zammı hakkı verilmesinin talep edildiği eylemde, insanca yaşamaya yetecek bir ücret talebi dile getirildi. Sosyal çalışma görevlisi” denilerek, yapılan yeni tanımlamayla herkesin her işte çalıştırılmak istenmesine tepki gösterilen açıklamanın devamında sorunları ve taleplerini sıralayan Altınsoy, bu taleplerin mücadele ile elde edilebileceğini vurgulayarak bütün sosyal hizmet emekçilerini talepleri için birlikte mücadeleye çağırdı.

SF Deri İşçileri Saldırılarına Karşı Ayakta

Deri-Teks sendikasına üye oldukları için işten atılan SF Deri işçilerinin eyleminin 78 gününde eylem yerindeydik. Düşük ücretlere ve kuzursuz çalışma koşullarına karşı örgütlenme çalışması yapan işçilerden 14'ü patron tarafından çeşitli gerekçelerle işten çıkartılarak içerideki örgütlenme faaliyetinin önünde geçilmesi hedeflemiş. İşten atılmalardan sonra içeride çalışan işçilerin sendikadan istifa etmeleri için "ikna odaları" kurulmuş, işçiler çeşitli saldırı ve tehditlere maruz kalmışlar.

Ziyaretimiz sırasında işçiler içtenlikle yaşadıkları sorunları aktardılar. Deri-Teks İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz süreci aktardı. Hukuksuzluk sürecinden örnekler verdi. Kendi face hesabının yasaklanmasını, pankart, afiş vb için maddi cezalar kesildiğini anlattı. Baskıların ve tehditlerin örgütlenme çalışmasını durduramadığını vurguladı. Serbest Bölgedeki pek çok işyerindeki işçilerin de SF deri işçilerinin bu eylemi kazanımla bitirmesini beklediğini, buradaki kazanımın bu bölgede örgütlenmenin önünü açacağını ifade etti.

İşçiler, sadece kendi işyerinden değil bölgedeki pek çok fabrikadan işçilerin de gün içinde ziyaretlerine geldiğini anlattılar.

İçeri girişlere kapalı olan, işyerinin de içinde olduğu "Ege Serbest Bölge"nin kapısındaki eylem fabrikadaki işçi arkadaşları da katıldı. İşçiler burada pankart açarak ve sloganlarla alkış tutarak bölgeden çıkan servis araçlarına eylemlerini duyurmaya çalışıyorlar.

Bizler de işçilerle birlikte işçi servis araçlarının geçtiği yerdeki eylemlerine katıldık. Pek çok araçtan el sallayanlar, korna çalanlar ve zafer işareti yaparak geçmeler oldu. Biz de sloganlara katıldık ve "SF işçisi yalnız değildir", "Birleşen işçiler asla yenilmez sloganlarını attık. Gazetelerimizi bırakarak ve işçilerle kazanacaklarına dair inancımızı belirterek yeniden buluşmak üzere ayrıldık.

Deri-Teks İzmir Şube Başkanı Makum Alagöz ve işçiler Mücadele Birliği'nin bu ziyaretini çok önemsediklerini belirttiler.

İZMİR DİK

Çan'ın Kapisına

Sendika Bayrağını Dikinceye Kadar...

İstanbul Tuzla Birlik Organize Sanayi Bölgesi'nde Milli Savunma Bakanlığına bağlı, NATO askeri kıyafetleri üretimi yapan Çan Ortak Girişimcilikte sendikalaştıkları için işten atılan işçileri eylemlerinin 12. gününde Petrol İş Sendikası'nın 16 şubesinden yöneticiler ve farklı yerlerinden işçiler 11 Haziran günü ziyaret ederek destek verdiler.

Petrol İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın yaptığı konuşmada Çan Ortak Girişimi'nde çalışanların anayasal ve uluslararası sözleşmelerden kaynaklanan sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını ve direnişe başladıklarını, Çan patronunun, sendikal örgütlenmeye olan tahammülsüzlüğünü protesto etmek ve işten atılan işçilere yalnız olmadıklarını göstermek amacıyla desteğe geldiklerini belirtti.

“Bu işyerinde uzun süren bir mücadeleden sonra örgütlendiler; sendikamıza üye oldular ve toplu iş sözleşmesi yapmak için gerekli çoğunluğa ulaştı, sendikamızın Çalışma Bakanlığına yaptığı başvurusu sonrasında sendikamızın yetkili sendika olduğu yanıtı geldi. Bunu duyan işveren işyerinde işçileri sendikadan koparmak için çeşitli baskılar uyguladı. Fakat arkadaşlarımız her türlü baskıya direndiler. Arkadaşlarımıza bu direnmenin bedelini 10 arkadaşımızı işten atarak ödetmeye çalışıyorlar. İşten atılan arkadaşlarımız büyük bir kararlılıkla direnmeyi sürdürürken, çalışmakta olan sendika üyesi arkadaşlarımıza ise çeşitli tehdit ve mobbing uygulamalarıyla e-devlet şifreleri alınarak istifa etmeleri yönünde baskı uygulanıyor.” diyen Öztaşkın, Çan Ortak Girişimcilik'te kimyasal ve biyolojik saldırılara karşı, askerlerin kişisel güvenlik ve korunmasını sağlayan özel elbiseler dikildiğini ve Milli Savunma Bakanlığı'na yani orduya gönderildiğini belirtti. Burada yapılan üretimin son derece özel olduğunu ve insan sağlığına zararlı kimyasal maddelerle yapıldığına dikkat çeken Öztaşkın, işçilerin sağlıklarının tehlike altında olduğunu, yeterli işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınmadığını, işçilerde çeşitli rahatsızlıkların sık sık yaşandığını ve bu nedenle de işçilerin Petrol İş Sendikası'nda örgütlendiklerini belirtti.

12 gündür eylemde olan işçiler sağlık koşulları açısından çok kötü şartlarda çalıştıklarını, üretim sırasında yaşadıkları sorunları anlattıklarında hiç dikkate alınmadıklarını ve bunun üzerine Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendiklerini belirtti. İşçiler sendikal olmalarının ardından işyerinde bazı düzenlemelerin yapılmaya başlandığını, fakat kendilerinin işten atıldığını, çalışmakta olan işçilere ise mobbing, hakaret, tehdit başta olmak üzere her türlü baskının uygulandığını ve e-devlet şifreleri istenerek sendikadan istifaya zorlandıklarını aktarıyorlar. “Biz ancak sendikalı olduktan sonra bir takım iyileştirmeler yapıldı. Bizi sendikalı olmaya zorlayan onları ve bundan sonrada sendikamızla birlikte o kapıdan içeri girip işbaşı yapmaya kadar, sendikayı kabul edip o bayrağı buranın girişine asana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz” diyorlar.

İzenerji İşçileri Greve Hazırlanıyor!

İzmir'de DİSK Genel İş Sendikası 2 No'lu şubeye bağlı Büyükşehir Belediyesi çalışanları, %8 zammı karşı greve hazırlanıyorlar.

2 Haziran günü saat 13.00'da Konak Pier'de toplanmaya başlayan yüzlerce işçi greve çıkacak olmanın coşkusuyla Büyükşehir Belediye-sine yürüdü. İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne gelindiğinde DİSK Genel İş 2 No'lu Şube Başkanı Taner ŞANLI yaptığı açıklamada "Mart 2015 tarihinde başlayan toplu sözleşme görüşmelerimizde anlaşma olmaması üzerine arabulucu süreci devreye girmiş ve buradan da bir sonuç çıkmaması üzerine uyumsuzluk tutanağı tutulmuştur. Çalışma Bakanlığı'ndan tarafımıza tebliğ edilmesi sonrası grev kararı almak zorunda kalacağız. Şu ana kadar yaptığımız görüşmelerde işverenimizin bize yaptığı teklif maaşımızın %8 ve 20 gün ikramiyeyi arttırmıdır.

“Buradan Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'na sesleniyoruz. Gelin bu toplu sözleşmeyi masada karşılıklı anlaşarak çözelim. Hep birlikte davullarla halaylarla anlaşma yaparak kutlayalım. Aksi takdirde biz İzenerji işçileri olarak haklarımızı almak için başta grev olmak üzere her türlü mücadeleye hazırız ve kararlıyız” dedi.

Açıklamanın ardından yarım saat oturma eylemi yapıldı ve eylem sloganlarla sona erdi.

MÜCADELE BİRLİĞİ İZMİR

FAŞİZM VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE -2-

ÖZGÜR GÜVEN

12 Mart'tan beri tekeli sermayenin bütün partileri hükümet olduklarında faşizmi uyguladılar. Faşizm sözkonusu olduğunda hepsi aynı şeyi yaptılar ama, MHP'nin içlerinde biraz daha öne çıkmasının nedenleri var. Bu parti daha siyasi bir parti olarak kurulup örgütlenmeden önce işçi sınıfına ve komünizme karşı paramitler bir güç olarak görevlendirildiler. Bu paramitler gücü örgütleyip eğiten ve proletaryaya, komünist hareketi saldıran emperyalizm ve işbirlikçi tekeli sermaye oldu. Daha ilk kuruluşundan itibaren bu faşist partinin rolü bu oldu. Maraş katliamından Hrant Dink'in katledilmesine kadar pek çok faşist katliamda tetikçilik yaptılar; pek çok şehirde yaşanan linç güruhları yine bunlardan çıktı, en azından bu güruhların başında yer aldılar. Faşizm bir devlet biçimi olduğundan beri bu faşist parti, faşist devletin kitle gücü olarak aktif görev aldı. 70'li yıllarda faşizmin sivil vurucu gücü, paramitler bir güç olarak önce çıkan MHP, işçi sınıfı hareketine ve devrime karşı kullanıldı. Bu faşist parti, ABD emperyalizmi, NATO ve işbirlikçi tekeli sermaye tarafından finanse edildi, eğitildi, örgütlendi. Kamplarda askeri eğitimden geçirilen bu güruhlar, sınıflar mücadelesinin sertleşip iç savaş boyutlarına varmasıyla birlikte sokağa salındı.

90'lı yıllarda iş savaşının iyice sertleşmesiyle birlikte MHP'nin yanında ikinci bir paramitler güç olarak korucular örgütledi ve özellikle Kürdistan'da devreye sokuldu. İkisi birlikte ordu ve polis yanında vurucu güç olarak aktif rol aldılar. MHP vurucu güç olmakla birlikte bir de resmi güç oldu. Bu partide yetişen kadrolar ANAP ve DYP başta olmak üzere hükümet partilerinde yer aldılar. Bu gün AKP içinde MHP kökenli pek çok kadronun varlığı, şimdi de AKP'de yer aldıklarını gösteriyor. Yani 70'li yıllardan bugüne hemen bütün hükümetlerde yer aldılar, 12 Eylül cunta dönemi hükümetleri de buna dahil. Ha keza polis teşkilatı olsun, korucular olsun MHP kadrolarına dayanıyor. MHP, 70'li yıllardan bu yana devletin iç içe geçmiş, bütünleşmiş bir parti oldu. Buna rağmen faşizmin Türkiye'de esas gücü ordu ve polistir. MHP ise faşist devletin sivil kitle gücüdür. Faşist devlet baştan beri, AP, MHP, MSP, ANAP, DYP, FP, CHP, AKP gibi tekeli sermayenin bütün partilerinde faşizmin kitle gücünü, kitle tabanını gördü. Bütün tekeli sermaye partileri de faşist devlet de kendi resmi güçlerini gördüler.

Faşizm bir devlet biçimi, tekeli sermayenin iktidar biçimi olarak kavranmaz da tek partilerin iktidarına indirgenirse, faşizme karşı mücadelede taktik hatalar kaçınılmaz olur. 70'li yıllarda sorunu böyle algılayanlar, “faşizme geçit yok” diyor, faşizmi MHP ile sınırlı görüyor, MHP'nin güçlenmesini önlemeye çalışıyorlardı. Bu çevreler 12 Eylül askeri faşist cuntaya dahi faşist diymediler. Bazıları yıllar sonra faşizm olduğunu kabul etse de bir kısmı halen değil diyor. Dün “faşizme geçit yok” diyenleri tarih mahkum ettiği için olsa gerek, bugün biraz daha farklı ifade ediyor, “AKP faşizmi” diyorlar. Bunu söyleyenler şimdi “AKP'yi geriletme mücadelesi” veriyorlar. “Faşizmi sandıkta geriletmek için” de bütün güçleriyle seçimlere yükleniyorlar. Aslında dün olduğu gibi bugün de proletaryaya ve halkların bilincini bulandırmıyor, kitleleri faşist devlete ve tekeli sermayeye karşı mücadeleden alıkoymuyor, enerjilerini boşa akıtmıyor.

Leninist Parti'ye öngelen bütün gelişim sürecinde komünist hareket, faşizm konusunda proletaryanın bilimsel tezlerini, faşizme karşı mücadelede hedeflerini ve taktiklerini açıkça ortaya koydu, savundu; küçük burjuva oportünist faşizm teorilerini mahkum etti. Bu ideolojik mücadelede hareketimiz en güçlü bir faşizmi bir devlet biçimi olarak ele almasıdır. Leninist Parti'nin doğru ve güçlü olarak açıkladığı faşizm ve faşizme karşı mücadele anlayışına rağmen, bugün bu konuda halen yanlış görüşleri savunular var. Bunun temel nedeni, faşizmin sınıfsal temelini doğru kavranamamasıdır.

Faşist devlet diyenler olsa da faşizme karşı mücadeleyi, faşizmin maddi temeli olan tekeli sermayeye karşı mücadeleye olarak bütünlüklü görmüyorlar. Bu çevrelere göre, faşizm devletin bir gücüdür. Ancak tekeli sermayenin bazı kesimleri faşizminden yana değildir. İşte bu faşizme karşı mücadelenin hedefinin daraltılması, bu mücadelenin sadece “faşizmden yana tekellerle” sınırlanmasıdır. Bunun sonucu olarak faşizme karşı mücadele devrim mücadelesi olarak ele alınmıyor; faşizme karşı demokrasi mücadelesi halk demokrasisine kadar, devrimci demokrasiye kadar varmıyor, kapitalizm sınırları içinde kalıyor. Faşizmin yıkılmasını bir devrim sorunu olarak ele almayan bu anlayış, sosyalist harekette, faşizme karşı mücadelenin kapitalizme karşı mücadeleye olan bağını kopartıyor. Anti-faşist mücadele emperyalizme ve şovenizme karşı mücadele olarak ortaya konuyor. Ama bu mücadele faşizmin maddi temeli olan tekeli kapitalizme karşı mücadeleye olarak görülmediği için faşizmin hangi sınıfın iktidarı olduğu da açıklanamıyor.

Emperyalizme bağımlılık ilişkileri içinde olan Türkiye'de egemen sınıf işbirlikçi tekeli burjuvazidir. Türkiye'de faşizmin maddi temeli de işbirlikçi tekelliliktir. Tarihsel toplumsal gelişme, emek sermaye gelişmesine bağlı olarak ekonomik, politik, toplumsal olarak pek çok farklı çelişkinin iç içe geçmesine vardı. Bu nedenle proletaryaya ve halkların mücadelesinde anti-faşizm, anti-kapitalizm, anti-emperyalizm ve anti-şovenizm bütünlüklü olarak ele alınmalı, iktidar sorunu doğru konmalıdır.

Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Bugün iktidar tekeli sermayenin elindedir; faşizm bir devlet biçimi olarak tekeli sermayenin egemenlik aygıtıdır. Burada maddi temeliyle birlikte faşizmin yıkılması bir devrim sorunudur. Zora dayalı devrim olmaksızın faşizm sorunu çözümez. Devrimci zorun rolünü küçümseyenler ya da devrimsiz sosyalizm düşü gürenler hiçbir zaman bunun gerçekleşmeyeceğini bilmeliler. 31 Mayıs Gezi Ayaklanması, 6-7 Ekim Kobane Ayaklanması pek çok kesimi buna ikna etti. Kalamın da cumhurbaşkanlığı seçimi ikna etti.

Sınıflar mücadelesi her geçen gün daha geniş bir kesimi kapsarken, daha sert duruma geliyor. Devrim artık toplumun gözlerinin önünde yaşanıyor. Bugüne kadar pasif kalanlar, olayları izlemekle yetinenler bundan sonraki dönemde harekete geçecektir. Gelişmeler bu yönde. Bursa-Kocaeli otomotiv sanayi işçileri bunun son örneği. Tam da bu noktada hedef açık ve net olarak okunmazsa telafisi çok zor sonuçlar doğabilir. Faşizmi tek tek partilerle sınırlı görülenler, yalnızca bu “faşist partilere” karşı eylem geçebilirler. Bilindiği gibi özellikle AKP'ye ve MHP'ye karşı geniş kesimlerde önemli bir öfke birikimi var. Bu potansiyel güç çok rahat hareket geçebilir. Bu ortamda Leninist Parti, proletaryaya ve halklar nezdinde devrim ve iktidar hedefini net ve açık olarak koymalı, geniş kitleleri, faşizmin maddi temeli olan tekellilikle birlikte yıkılması, demokratik halk iktidarının kurulması mücadelesine kazanmalıdır. Faşizmin esas gücü olan ordu, polis ve diğer devlet kurumlarının dağıtılması, burjuva devletin yıkılmasıyla faşist partilere karşı mücadele bütünlüklü yürütülmelidir.

70'li yıllardan bugüne Leninistlerin mücadelesi hep bu temelde oldu. Şimdi Leninist Parti bu perspektifi kitlelere götürmeyi ve olayların gücüyle kitleleri, devrimci hedefler uğruna mücadeleye kazanmalıdır. İçinden geçtiğimiz bu devrim günlerinde zora dayalı devrimin örgütlenmesi; proletaryaya ve halkların iktidarının kurulması en somut, en güncel görevdir.

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK! SLOGANI SİZİN ATACAĞINIZ BİR SLOGAN DEĞİLDİR

Küçük-burjuva hareketlerin bu topraklarda uzun bir geçmişi var; bu, belli tarihsel ve toplumsal nedenlerle açıklanabilir. Bazı nedenler şöyle sıralanabilir: Küçük-burjuva mülk sahiplerinin, toplam nüfus içinde önemli bir sayı tutması; bugün de nüfus içinde belli bir yoğunluğu var. Toplam nüfusta nicelik büyüklüğü ve yaygınlığıyla belli bir yer tutmasına rağmen devletin ve tekelci sermayenin baskısı nedeniyle serpilip gelişme koşullarını ve ortamı bulamaması; tekelci kapitalist düzen tarafından sürekli yıkıma sürüklenmesi, mahvedilmesi; buna karşı, kapitalistlerin egemenliğine karşı yönelen, toplumsal devrimin bir parçası haline gelmesi, devrimci mücadele olanaklarını tüketmemesi ve egemen güce karşı artan bir tepki göstermesi vb.

Maddi temelleri oldukça, küçük-burjuva eğilim, öncekilerden farklı söylemlerle de olsa varlığını sürdürür. Küçük-burjuva hareketlerin biri tarih sahnesinden çekilirken, bir başkası hemen onun yerini alır. 70'li yıllarda varlık sürdüren (TKP, TİP; TSİP) 90'a doğru siyasi sahneden çekildi, onların yerini hemen, SİP, EMEP, ÖDP vs aldı. Biz, bu yüzden, tek tek siyasi gruplarla uğraşmak yerine,

onların eğilimiyle uğraşıyoruz. Bir zamanlar TKP, TİP, TSİP'e karşı çıkanların yönettikleri "keskin" eleştirisi, onların yerini alanların aynı eğilimi taşımaya aykırı değildir. Birbirlerine yaptıkları eleştiriyi ne olursa olsun, küçük-burjuvazinin toplumsal konumundan hareket ettikleri sürece, aynı eğilimi taşırlar.

Genel olarak küçük-burjuva hareketlerin varlığını sürdürmesinin, yani varlık koşullarının tarihsel nedenleri var, fakat, her küçük-burjuva siyasetin ortaya çıkışı tarihsel nedenlerle açıklanamaz. Örneğin SİP (sonra TKP olan, şimdi KP+HTKP olan)... bu küçük-burjuva reformist hareketin ortaya çıkışı ancak, içinde olduğumuz siyasi süreçle, sınıf mücadelesinin bu süreçteki durumuyla açıklanabilir.

Bu hareketin kitle gücü şunlardan oluşuyor. 1) TKP, TİP, TSİP geleneğinden gelenler – bu gelenekten gelenler sahte TKP (KP+HTKP)'nin aslı kitle gücünü ve ideolojik dayanağını oluşturuyor; 2) Çeşitli devrimci hareketlerde yer alan fakat 12 Eylül koşullarında örgütlü devrimci mücadeleye ayak uyduramayanlar; 3) Burjuvazinin kabul edilebilir gördüğü sınırlar içine "sosyalist" siyaset yapmak isteyen öğrenci, aydın vb, 4) Bu hareketi

"komünist" sanıp da, bunların etkisine giren halkta çeşitli unsurlar.

SİP (TKP)'nin ortaya çıkışının somut siyasi süreçle ilişkisi şuradadır: Devrimci durumun olgunlaşması, sınıf mücadelesinin daha sert, şiddetli bir aşamaya, iç savaşa girmesi, sermayenin ve faşist devletin devrimci komünistlere, yani gerçek devrimcilere karşı en ağır baskı ve saldırılara başvurmaları; buna rağmen devrimci hareketin durdurulamaz bir gelişim göstermesi. İşte SİP (TKP) tam da bu süreçte ortaya çıkıyor. Görevi ve işleri, gerçek devrimci güçlerin önünü kesmek, kitlelerin devrimci yolunu izlemesini engellemek, bloke etmek. Bu parti, tam da, burjuvazinin kabul edilebilir olarak gördüğü sınırlar içinde hareket etmek için oluştu. Bu yüzden, devrimci marksistlere karşı, egemenlerce desteklendi, en azından çalışmalarına göz yumuldu. Burjuvazi aynı anlayışlılığı 90'larda legalizm, parlamentarizm yolunu seçen diğer küçük-burjuva siyasetlere de gösterdi.

TKP (KP + HTKP)'nin bu süreçte burjuvaziye "karşı" tavrı, boş gürültüden başka bir şey değildi. Sık sık esip gürlendi fakat ne mücadele anlayışı, ne siyasal görüşleri ne de örgüt anlayışı, burjuvazinin

egemenliğini, çıkarlarını, durumunu tehdit edecek bir nitelikte değildi. Tüm çalışmalar burjuvazinin ve devletin gözlerinin önünde olup- bitiyor. Dolayısıyla, hiçbir zaman belli sınırları aşmadı. Bu çevreye göre, sosyalizme geçmek için zora dayalı devrime gerek yoktur; sosyalizme yasal yoldan, barışçıl biçimde, uzlaşmacı yollar izlenerek geçilebilir. Özcesi, sosyalizme geçmek için devrimci mücadele yoluna gerek yoktur. Kitlelere önerdikleri yol, bütün kapitalist ülkelerde sonunda çöken uzlaşmacı komünist partilerin yenilgi yolundan başka bir şey değildir.

Bu çevrenin genel siyasi çizgisi, ulusalcı bir anlayışa sahip küçük-burjuva demokrattır. Kendilerine "Yurtsever Cephe" demeleri, bu anlayışın gereğidir. Bu yönüyle, burjuva "ulusalcı" güçlerle ortak yanları var. Kürt sorununda, Türk egemenlerinin milliyetçi, ulusal baskıcı, şoven politikasına uygun olarak, sosyal-şoven bir konumları var.

"Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak!" Devrimimizin Stratejik Sloganıdır

KP+ HTKP yıllardır siyaset sahnesinde görünüyorlar, programları var, fakat emekçi kitlelere devrimci bilinç götüren, hedeflerini ortaya koyan temel bir sloganları yok. Sadece bu konuda değil, tüm konularda, devrimci bir değer yaratamadılar. Devrim ise ancak devrimci değerler üzerinde gerçekleşir. Onlar devrimci değer yaratacak bir niteliğe sahip değiller, ama, kendi dışında oluşturulmuş olan devrimci değerleri alıp kendilerine mal etme onların bir becerisidir.

Leninist Parti'nin programının özeti ve özlü ifadesi olan bu devrimci slogan, bir iç savaş sloganıdır. Oysa KP+HTKP'nin "yurtsever Cephe"ye de ulusal birlik anlayışı, bu devrimci sloganın önünde en büyük engeldir. Çünkü KP+HTKP'nin "yurtsever cephe" anlayışı, sınıf mücadelesinin, proleter iç savaşın serpilip gelişmesinin önüne, ulusal birlik barikatı koyuyor. Bu devrimci sloganla KP+HTKP'nin yurtseverlik anlayışı birbiriyle çelişiyor.

İç savaşın olduğu bir yerde, "ulusal birlik" "yurtsever cephe" vb ulusalcılık tam bir burjuva aldatmacasıdır ve bir kenara atılmak zorundadır.

70'lerin ortalarına dek, sosyalist hareketin stratejik sloganı "Bağımsız Türkiye" idi. Bu ise, ekonomik, tarihsel ve siyasi gerçeklere aykırı idi. Komünistler, bunun yerine devrimin stratejik sloganı olarak, "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak!" sloganını geliştirdiler. Demek ki, "yurtsever cephe" ciler anlayışları gereği bu sloganı atamazlar. Ortada bir tutarsızlık olmasına karşın, neden halen bu sloganı kullanıyorlar?

Geriye bir neden kalıyor, bu sloganın kitlelere üzerinde yarattığı devrimci etkiden yararlanmak; kendi sosyal-reformist çizgilerinin üstünü örtmek; kendilerini devrimci olarak göstermek. Dolayısıyla yaptıkları, işçilerin devrimci sloganıyla, işçileri aldatmaktır.

Proletaryayı devrime hazırlamak, bunun önünde engel oluşturan uzlaşmacı küçük-burjuva anlayışa karşı sürekli olarak ideolojik mücadele vermeyi gerektirir.

"İşten Atmak Yaşam Hakkını Elinden Almaktır"

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu, Tüm Emek Sen üyesi oldukları için işten atılan Grand Hyatt Otel işçileriyle dayanışma için basın açıklaması düzenleyerek, "Uluslararası sözleşmeleri ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesini çiğneyen Grand Hyatt Otel patronunu sorumlu davranmaya ve işçileri bir an önce işe geri almaya çağırıyoruz" dedi.

Harbiye'de TRT Radyoevi önünde bir araya gelen Turizm ve Otel İşçileri Dayanışma Platformu ve İHD İstanbul Şubesi üyeleri sloganlarla Grand Hyatt önüne yürüdü. İHD İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu üyesi Osman Özkan "Ülkemizde üç milyondan fazla insan işten atılma korkusuyla yaşamaktadır. Akşam bu korkuyla yatıyor, sabah bu korkuyla uyanıyor. Ve bu başlıbaşına bir insan hakkı ihalidir. İşten atanlar fedakarlık diyorlar. Fedai işçiyse karlar patrona... Onlar kararlarına kar katarken, işçilerin payına işten atılmak düşüyor ya da achiktan ölmek düşüyor. Grand Hyatt yönetimiyle görüşmek için girişimde bulduk fakat sonuçsuz kaldı. Grand Hyatt yönetimi uzlaşma için bir adım atmış olsaydı bizim bugün burada olmamıza gerek kalmayacaktı. Çalışmak bir insanın hakkıdır ve onu işten atmak yaşam hakkını elinden almaktır. İş daraltması diyerek insanların işten atılmasında asıl amaç işçilerin taşeron sistemine karşı örgütlenmeleri ve net taleplerle bu mücadelenin arkasında durmalarını" dedi.

İHD İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu adına basın açıklamasını Aynur Polat okudu. İşsiz sayısının 6 milyonu geçtiği Türkiye'de işsizler ordusuna her gün yenilerinin katıldığını ve 3 milyondan fazla insanın işten atılma korkusuyla yaşadığını belirten Polat, "Yalnızca bu bile başlıbaşına bir insan hakkıdır. Yasal ve meşru olmayan haksız gerekçelerle işçileri işten atmak, onları işsiz ve açsız bırakmak, işverenlerin ve patronların politikaları haline gelmiştir" dedi.

İşten atılan Grand Hyatt Otel işçilerinin taleplerini ise;

- * Taşeron çalıştırmaların kaldırılması herkesin kadroya alınması,
- * Taşeron işçilerin geriye dönük haklarının verilmesi,
- * Sunulan bütün hizmetlere yüzde on servis ücretinin dahil edilmesi bütün işçilere eşit şekilde dağıtılması,
- * Haftalık izinlerin 2 gün olması, sosyal haklar bölümünden yacak yardımının tekrar başlatılması,
- * Tatil günlerinde çalışanların ücretlerini yasal alt sınırının 2,5 katı olarak ödenmesi,
- * İşçilerin yasal olan sendikal haklarının engellenmemesi, bu haklara saygı gösterilmesi,
- * Eşit işe eşit ücret ödenmesi, kadrolu taşeron ayrımına son verilmesi," şeklinde olduğunu belirten Polat, Grand Hyatt işçilerinin haklı mücadelesinin takipçisi olacaklarını söyledi.

"Çocuk İşçiliğe Karşı Mücadele Taşeron Karış Mücadeleden Ayrılamaz"

Turizm ve Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri her Pazar günü gerçekleştirdikleri eylemlerini bu hafta da Talimhane Caddesi'nden başlattıkları yürüyüşle Grand Hyatt Otel ve Divan Otel önünde açıklama yaparak gerçekleştirdi.

Talimhane Caddesi'nden yürüyüşe geçen Turizm ve Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri "Sendika Haktır Engellenemez", "Taşeron Çalışma Yasaklansın", "Dora Otel İşçisi Yalnız Değildir", "Grand Hyatt İşçisi Yalnız Değildir", "Divan İşçisi Yalnız Değildir", "Çocuk İşçilik Yasaklansın", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla yürüdüler. Divan Otel önünde ise aylardır Çekmeköy'deki fabrikaları önünde direnişte olan Divan Turizm işçilerine destek için "Divan İşçisi Yalnız Değildir", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganları atıldı.

Grand Hyatt Otel önüne gelindiğinde basın açıklamasını Tüm Emek Sen Genel Sekreteri İbrahim Akseloğlu yaptı. 12 Haziran'ın Dünya Çocuk İşçiliğe Karşı Mücadele Günü olduğunu ve Uluslararası Çalışma örgütü (ILO) tarafından 12 Haziran 2002 tarihinde konvansiyon kararı ile

yasaklandığını hatırlatarak buna rağmen emek yoğun sömürünün en çağ dışı hali olan çocuk işçiliğin giderek yaygınlaştığına dikkat çekti. Akseloğlu, ILO verilerine göre 250 milyon çocuk işçi olduğunu ve yaşları 4 ile 14 yaş arasında 120 milyon çocuğun tam gün çalıştığını ve çocuk işçilerin %61'inin Asya, %32'sinin Afrika, %2'sinin Latin Amerika ülkelerinde olduğunu aktardı.

Türkiye'de her 5 çocuktan birinin her türlü işte çalıştırılmakta olduğuna da dikkat çeken Akseloğlu, yoğun çalışma nedeniyle ölen her 20 işçiden birinin çocuk olduğunu söyledi. Akseloğlu, çocuk işçiliğe karşı mücadelenin, işsizliğe ve taşeron çalışmaya karşı yürütülen mücadeleden ayrı tutulamayacağını belirtti.

Grand Hyatt Otel önünde yapılan açıklama ve konuşmaların ardından Divan Otel

önüne yüründü, burada sloganlarla Çekmeköy'deki fabrika önünde direnişte olan Divan Turizm işçileri selamlandı. Direnişte olan işçilerle dayanışma içinde olacaklarını ve aylardır mücadele eden Divan işçilerinin mutlaka kazanacağı belirtildi.

Eylem Dora Otel işçilerinin 16 Haziran'da 9.30'da ve 10.30'da iki ayrı mahkemede işe iade davalarının görüleceği 24

Haziran da ise ilk atılan 4 işçinin karar mahkemesinin görüleceği hatırlatılarak mahkeme günlerinin aşamaları sonuç ne olursa olsun Dora Otel'in önünde olacakları belirtilerek emek dostlarına destek vermeleri çağrısında bulunularak bitirildi.

Sarıgazi'de Özgecan'ın Çığlığı

Tecavüz edilerek yakılan Özgecan Aslan'ın mahkemesi vardı 12 Haziran günü.

Mahkemede arbedeler çıktı ve kadın örgütleri mahkemelere alınmadı, talepleri reddedildi. Sarıgazili kadınlar da artık kadın cinayetlerinin son bulması, rahatça yaşayabilmeleri ve devlet tarafından korunma altına alınmaları için yürüyüş düzenlendi.

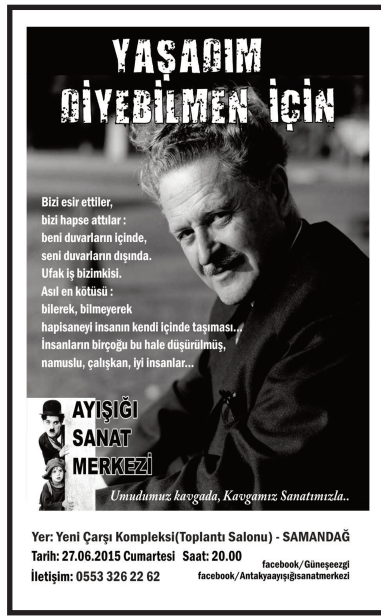
Yürüyüş esnasında sık sık sloganlar atıldı ve ardından basın açıklaması okundu.

Okunan basın açıklamasında, "Özgecan, kadın katliamına, sistemik olarak gerçekleşen kadına yönelik taciz ve tecavüze karşı kadınların çığlığının adı oldu. Biz bugün, Özgecan şahsında, katledilen, tacize ve tecavüze maruz bırakılan bir çok kadının sesi olmak ve yeni kadın katliamlarına dur demek için kadın mücadelesini büyütme zorundayız. Son üç gün içinde üç kadın katledildi ve bir kadın kayıp. Her gün kadına yönelik taciz, tecavüz ve katliam haberleri ile uyanmak istemiyorsak, biz kadınlar öfkemizi bilince çıkarıp kadın mücadelesini omuzlamak ve erkek egemen sistemden hakkımız olanı almak zorundayız." denildi.

Tecavüzcüsünü öldürdüğü için idam edilen Reyhane Jabbari ve yine tecavüzcüsünü öldürdüğü için müebbet hapsi istenen Nevin Yıldırım da değinen kadınlar, "Özgecan ve katledilen bütün kadınların davalarının takipçisi olacağımızı bir kez daha tekrarlıyoruz. Yaşasın Kadın Dayanışması" diyerek sloganlarla eylemi bitirdiler.

Sarıgazi EKA (Emekçi Kadınlar)

Nazım Hikmet Antakya'da

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi, sizi Nazım Hikmet oyununa davet ediyor. Antakya Ayışığı Sanat Merkezi 6 yıldır Antakya'da emeğin sanatını yapmaya devam ediyor. Bundan önce Antakya'da yaptıkları bir çok şiir dinletileri ve Oğulları Öldürülen Analar adlı tiyatro oyunuyla kendinden söz ettiren Ayışığı Sanat Merkezi, şimdilerde ise uzun süredir hazırlıklarını yaptıkları Nazım Hikmet'i anlatan "Yaşadım Diye Bilmen İçin" oyunuyla Antakya halkıyla buluşacak. Samandağ'da 27 Haziran'da gösterimi yapılacak oyuna bütün Antakya halkı davetlidir.

Yeni Yerimizden Merhaba

İzmir Güzeltepe Mahallesi'nde bulunan Ayışığı Sanat Merkezi Ali İsmail Korkmaz Kitaplığı yeni yerinde mahalleliyle buluştu.

14 Haziran günü sin-evizyon gösterimi ile başlayan etkinlik, açılış konuşması ile devam etti. Yapılan açılış konuşmasında Ayışığı Sanat Merkezinin Güzeltepe Mahallesinde yaptığı çalışmalar ve etkinliklerden bahsedildi.

Etkinliğin ikinci bölümü dışarıda devam etti. Burada Gezi Ayaklanması'nda yitirilen Ethem Sarısülük anılarak "Akşam Erken İniyor Mapushaneyeye" şiiri okundu. Ardından 15-16 Haziran Ayaklanması için bir konuşma yapıldı ve "Kerem Gibi" şiiri

okundu. Şiir dinletisinin ardından Ayışığı Kadın Ritm Atölyesi "Diriliş" isimli kompozisyonu sergiledi.

Yenikapı Tiyatrosu da destek için aramızdaydı ve ufak bir tiyatro oyunu sergilediler. Bağlama Atölyesi Ve Müzik Atölyesinin parçalarını seslendirmeleri ve çeşitli şiirlerin okunmasıyla devam eden etkinlik halaylarla sona erdi..

Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla!

Mücadele Birliği/İzmir

BAKIR SESLİ KADINLAR

Rojbin Perişan'ın son kitabı Aram Yayınlarından BAKIR SESLİ KADINLAR yine tanıdığımız, bildiğimiz ya da gördüğümüz ama yok saydığımız kadınların hikayesini anlatıyor.

Saçlar ve Gölgele öykü kitabında her biri yaşayan hikayelerin kadınları, Gözyaşının Ağıydı Seni Beklemek kitabında bir romanın kahramanı oldu. İsimler değişir, kimlikler ve kadınlar baki kalır Rojbin Perişan'ın kurgularında.

Olayların işlenişi, betimlemeler ve edebi olarak zenginleştirdiği dilinde masalsı anlatımıyla kelimelerle ustaca dans ediyor yazar. Burada diğer üretimlerine göre daha bir ustalaştığı görülüyor. Öyle zamanlar ki serxıldanların olduğu ama ona karşı yıkıcı gelişen devlet terörünün ve en gerici haliyle örgütlediği, besleyip büyüttüğü dinci faşist Hizbullahın faili meçhul olmayan cinayetlerin, katliamların işlendiği zamanlar. İnsanların sokaklarda yürürken ensesinde domuz bağı hissettiği ya da tek kurşunla infaz edildiği zamanlar. Ev baskınlarının, işkencelerin, tecavüzlerin olağan olduğu "Olağanüstü hal'in" yaşandığı zamanlar. Boşaltılan, yakılan köyler, intikam hırsıyla yaşama tutunan çocuklar...

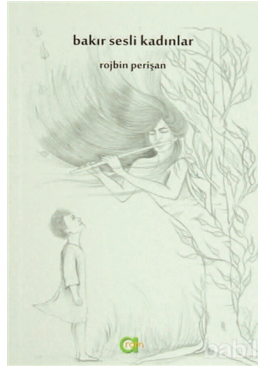
Meryem'in köyü yakılmış, boşaltılmıştır. Buna karşı çıkan Meryem'in ailesi gibi diğer aileler de katledilmiştir. Sağ kalan Meryem yetiştirme yurdunda kimliğinden vazgeçirilmeye, asimile edilmeye çalışılır. Buna direnç gösteren Meryem bir gün köyüne dönme umuduyla yaşama tutunmaya çalışır. Meryem'e zor zamanlarında destek olan Cihat onunla geri dönüşü olmayan bir yola girmiştir. Öyle bir yol ki ölüm ve yaşam gibi birbirine bağlı, birbirinden beslenen ve birbirinin sonu olan zehir ve panzehir gibi.

Cihat yaşamını Meryem'e adanmış, yakılan köyüne götürmek için girdiği yol onu Hizbullahla bağlamış, Şeyh dayısının sağ kolu Şexe Cıvani olmuştur.

Yazar bu kurgu zinciriyle tüm karakterlerini birbirine bağlar, yollarını keşittirir, hayatlarından geçirir. İşlenen cinayetlerin inanç uğruna işlenip işlenmediğini sorgular. Bu kısır döngü içinde hem kolluk güçlerinin terörüne karşı hem de Hizbullahın katliamları arasında kalmış buna karşı çıkan, mücadele eden halkın çocukları kızları, oğulları dağa giden masalsı yolculukları kadının yenilgiye uğramış tarihini tersine çevirmeye çalışan gözle anlatır.

Bir avluda toplanan Gülten abladan, Avınar'a, Nefel'e, Ronya'a, Meryem'in düşleri -gerçekleri Sare nineden Rundaye Stranlarla çınlattıkları bakırdan bir avlu kadınların özgürlük yolunu açar. Burası onların sığındığı çatı değil özgürlüğe kanat açtıkları yerd.

"Siz kadınlar bakır gibisiniz; sevincinizde de elemenizde de çın çın çınlarsınız. Ama yaşadığınız hayat size uymadı mı ya siz uymak istemediniz mi göz çanaklarımızda tuz biriktirsiniz.

HOŞGELDİN KRİZ

Ali Varol Günal

Sandıktan nur topu gibi bir kriz çıktı. Kısa süre öncesinin kanlı-bıçaklı düşmanları olarak görünen siyasi partileri, şimdi neredeyse canciğer kuzu sarması olacak duruma geldiler. "Ülkeyi hükümetsiz bırakmamak" için herkes elini taşın altına sokmaya hazır gibi görünüyor.

Nedir namzet partileri bu kadar telaşlandırıyor? Eğer hükümet oluşmazsa ne olur? Bir darbe? 12 Eylül öncesi ilk akla gelebilecek ihtimallerden biri olabilecek bu seçenek, öyle görünüyorsa ki, şu an kimsenin aklına gelmiyor. (Bir "saray darbesi" ihtimali var mı? Onun sıklıkla suçlamalardan sıyrılmak için yapmayacağı şey yok gibi görünüyor; ama bu da pek ihtimal dahilinde değil. Zaten ilk Deniz Baykal'la Dışişleri konutunda görüşmek suretiyle, topu taca attığını herkese göstermiş oldu). Kaotik bir ortam? Yani nerede ne olacağını hiç kestiremeyeceği, sabırların taşacağı, yığınların bilinçsizce sokağa çıkabileceği ve fütursuzca davranabileceği bir zaman aralığı?.. Hiç de olmayacakmış gibi görünmüyor?

Seçimlerin sokakları temizlemekten çok, sokakları hareketlendirebileceği şimdiden hissediliyor. "Benden sonrası tufan" diyebilecek bir fırtınanın bulutlarının giderek biriktiğini herkes görebiliyor. Sandıkta hesaplaşamamış olanların sokakta hesaplaşmaya başlamaları işten bile değil. Bir iç savaşın korkanlar (sanki onyıllardır yaşanan bir iç savaş değilmiş gibi), sağduyu çağrılarını yapmaktan bir hal oldular.

Ve elbette bir ihtimal daha var? O da verdikleri oyların sistemi değiştirmeye yetmediğini gören ve "sabırsızlık zamanı"nda devinip duran milyondan insanın bir anda tam da karşılarında çok açık bir şekilde duran "genel bahane" ile harekete geçmesi, okun yaydan fırlaması, halkın kendi iktidarını kurmak için, bu kez sandık yolunu değil ayaklanma ve devrim yolunu seçmesi... Haziran Ayaklanması günlerinin yeniden başgöstermesi. Biliyoruz birileri bizi yine o iflah olmaz "devrim hayalciliği" ile suçlayacak; ama döne döne söylemekte fayda var, varolan kriz ortamı, burjuvaziye Haziran Ayaklanması günlerini bile aratabilir. Olayların diyalektik bir zeminde değil de hep durağan bir zeminde seyrettiğini düşünenler için şu an bile şaşırtıcı olsa gerek.

Sermayenin hemen hemen bütün kesimleri, nasıl olursa olsun bir hükümet kurulması ve işlerin yürütülmesinden yanalar. Hükümetten yana gazetelerin başyazarları bile "Panik Yok" başlıkları atıyorlar. Neden dersiniz? Çünkü hepsi panik içinde...

Erken Seçim ihtimali de onları rahatlatmıyor. Biliyorlar ki, ondan da farklı bir tablo çıkmayacak. Provokasyonlarla HDP'nin baraj altında bırakılması ihtimali de. Erken Seçim gündeme gelirse mutlaka üzerinde durdukları bir seçenek (Yalçın Akdoğan'ın "Bundan sonra çözüm sürecinin ancak filmi yaparlar" sözünü bu minvalde anlamak gerekiyor); ancak bu durumda Kürt Halkı'nın önünde "ikili iktidar"dan başka bir seçenek bırakmayacaklarını kendileri de biliyor. Yani yukarı tükürseler bıyık, aşağı tükürseler sakal, tükürmeseler nefes alamayacak haldeler.

AKP, hükümeti kaybettiği anda gerileme ve dağılma sürecine gireceğini bildiği için ne pahasına olursa olsun hükümette kalmamın arayışı içinde. İki gözü iki çeşme Arınç'ın "Biz hükümet olmaya mecburuz" sözleri'nin başka anlamı yok. (Bu arada belirtelim ki, ne CHP'nin ne de MHP'nin AKP'nin hükümette tutularak kurtarılmasına itirazları var. Söz konusu olan düzenin selameti ve devrim belasının uzaklaştırılması olunca gerisi teferruattır onlar için. CHP bu gün AKP ile birlikte hareket etmeye açıktan onay veremiyorsa kitlelerin öfkesinden korktuğu içindir.)

Bu nedenle bütün seçenekleri masa üzerinde tutuyorlar; ama diğer yandan saygı işlemeye devam ediyor; "sabırsızlık zamanı" daralıyor. Topu taca atan RTE bile maçın bitmesi gerektiğinin ve er geç biteceğinin farkında. Kriz biraz daha büyürse tribünler sahaya incek ve o zaman herkes tarih nasıl yazılmış görecektir!

Seçim öncesinde "bu seçimin tarihi olacağını" söyleyenleri, seçimleri ve parlamentoyu olduğundan fazla idealize ettiklerini düşündüğümüz için eleştirmiştik. Şimdi anlaşılıyor ki, bu seçim gerçekten tarihi olmuştur; ama parlamentonun kutsanması anlamında değil, tam tersine mezarının kazılması anlamında!

Küçükkuşu'da Etkinlik

Altınoluk Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Gezi Ayaklanması'nın yıldönümünde yapılan anmaya sendikalar, demokratik kitle örgütleri, meslek odalarından üyelerin de bulunduğu yaklaşık 500 kişi katıldı.

Gezi Ayaklanması'nda ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşuyla yapılan anmanın ardından gençlerin şiirleri ve müzik dinletisiyle bir etkinlik gerçekleştirildi.

Bu sırada seçim çalışması yapmakta olan CHP aracını etkinlik alanına gelmesi üzerine KESK üyeleri ile CHP üyeleri arasında kısa bir gerginlik yaşandı. Kitle, seçim çalışması yapmakta olan CHP aracının etkinlik alanına geçmesine izin vermedi.

TARİHİ YARATAN HALKLARDIR

Bir insan ne için yaşar? Bu soruya herkes farklı bir cevap verebilir. Aslında beni buraya getiren toplumsal nedenleri sıralamak ezbere bir bakış açısı olur. Böyle bir direnişin, savaşın içinde olmak her devrimcinin ve yüreği insanlık için atan her bireyin yaşamak istediği bir duygu.

Ortaoğu yıllardan beri kanyan bir yara. Emperyalizm kendi çıkarları doğrultusunda bu toprakları şekillendirmek istedi, istiyor. Fakat emekçi halklar bu planları boşa çıkarmışlardır tarih boyunca. Biz de böyle tarihsel bir süreçten geçiyoruz.

Rojava kantonunda Kobane direnişi tüm dünyanın ilgisini çekti. Rojava'da savaş 4 yıldır sürüyor. Bu savaşta yüzyıllardan beri ezilen, sömürülen, toprakları ilhak ve işgal edilen bir halk ayağa kalkıp emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı kahramanca savaşıyor. Bölge gericiyle beraber emperyalizm bu devrimi yıkmak ya da kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmek istedi.

Emperyalizmin pislği olarak ortaya çıkan IŞİD, planlanan oyunun bir parçasıdır. Bu çete, var olan halk devrimini bastırmakla birlikte, Ortaoğu'da gelişen bütün halk hareketlerini gerici bir renge büründürmek istemektedir. Fakat şimdiki kadar ne emperyalizmin ne de işbirlikçilerin istediği oldu.

Tarihi yaratan emekçi halklardır. Burada emekçi halklar yeni bir tarih yaratmaktadır. Kürdistan topraklarının tarihidir bu tarih. Kobane savaşından önce IŞİD çetesi Şengal ve bir çok çevrede vahşice katliamlar yaptı. Barbarlık döneminde yaşanmayan katliamlar yaşandı burada. Binlerce kadın ve çocuk vahşice öldürüldü. Kürt Ezidi kadınları köle gibi pazarlandılar. Dünyaya IŞİD çetesini olduğundan güçlü göstermek isteyen emperyalizm, korku salarak halkların direnişinin önünü kesmek istedi. Emperyalizm dünyanın farklı bölgelerinde var olan sosyalizm mücadelesini engellemek için bu tür örgütleri kullanmıştır. Kobane ve Kürdistan'da yaşanan olay şimdi budur.

Burada YPG ve dünya emekçi halklarının yaptığı savaş, yalnızca IŞİD'e karşı değil emperyalizm ve onun işbirlikçilerine karşı yapılan bir mücadeledir. Bu mücadele, halkların özgürlüğü ve halkların kendi iktidarlarını kurmak için yapılan bir mücadeledir. Bu konuda emperyalizm ve işbirlikçisi olan TC devleti, bu katliamdan sorumlu olan en temel güçlerden biridir. TC devleti IŞİD çetelerine her türlü imkan olarak sağlamak istemiştir, istemektedir. Fakat Kobani zaferi her türlü hesabı altüst etmiştir.

Kobani savaşıyla birlikte YPG Kürt halkını dünya kamuoyuna kendini kabul ettirdi. YPG ile birlikte mücadele eden Türkiye ve dünya devrimci enternasyonal savaşçılar, tıpkı İspanya İç savaşında olduğu gibi ezilen halkların yanında olduklarını gösterdiler. Fakat bu enternasyonalist dayanışma büyük bir çabayla gözlerden saklanmaya çalışıldı. Ne var ki, hakikatler inatçı bir şekilde kendi yollarını bulurlar. Buradaki enternasyonal savaşçı birliklerin Kobane ve bir bütün olarak Rojava savaşına mütevazı katkısı halkların yüreğinde yer etti, sempatisini kazandı.

Beni/bizi Kobane savaşına, bu mücadeleye katılmaya, burada Kürt halkının yanında dayanışmaya iten bir çok etken söyleyebiliriz. Bir ezen ulusun devrimcisi olarak ezilen Kürt halkıyla birlikte özgürlük savaşını vermek, biz leninistlerin tarihsel sorumluluğudur. Denizlerden İmam Ateşlere, Teğmen Alilere, bugünlere kadar gelen parti geleneği, enternasyo-

nal mücadele ruhuyla şekillendi. Bu, her leninistin "mayasında" var!

Farklı ülkelerden gelen savaşçılar Kobane savaşını ileri taşımak için ellerinden geleni yapmaya çalışmakta. IŞİD ve onu yaratan gericiğe karşı mücadele ve savaşta yüreği insanlık ve özgürlük için atan herkesin yer alması gerektiğini düşünüyorum. Dinci gerici faşist anlayışa karşı mücadele verir ve savaşmazsak, Filistin, İran, Türkiye ve dünya halklarının yaşadığı katliamlara yeniden ve yeniden tanık olabiliriz. Bu saldırganlığa karşı emekçi sınıflar, halklar dayanışma içinde olmak zorunda.

Dinci gericiği yaratan koşulları ortadan kaldırmak için, halk iktidarı, devrim ve sosyalizm için mücadele etmeliyiz. Bu, tarihsel bir sorumluluk ve zorunluluktur. Dinci gericiği yaratan kapitalizm ve emperyalizmdir. Bu savaş bir mezhep savaşı değil, sınıf savaşının geldiği en son noktadır. Kobane zaferi, halklara gericiğin ne kadar zayıf olduğunu gösterdi. Dünya halklarının bağrından kopup gelen savaşçılar insanlığın kurtuluşu için Rojava devrimi saflarında savaşıyor. Türkiye devrimci hareketi Denizlerden, Mahirlerden aldı devrimci dayanışma ruhunu. Denizler enternasyonal dayanışmayı bu topraklarda hayata geçirmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardır. Şimdi bunu bütün yer yüzündeki topraklara yayma zamanıdır. Sosyalizm için, halk iktidarı için savaşmak zamanıdır.

Azad Kobane

BAYRAĞIMIZ ÖZGÜRLÜĞÜN TA KENDİSİDİR!

Diyarbakır'daki patlama aslında devletin güçsüzlüğünü ve birleşik devrimin gücünü, zaferin kaçınılmazlığını emekçi halklarımıza gösteriyor. Evet Diyarbakır'daki saldırının altında bu gerçeklik var. Faşist devlet ne zaman kitleleri yönetemiyor ve yönlendiremiyorsa bu tür faşist katliamlara başvuruyor. Halklarımız bu saldırılara yabancı değil. Yıllardan beri faşist devlet Kürt halkının devrimci mücadelesini en zorba vahşi katliamlara başvurarak engellemeye çalışmıştır. Roboski bunun en somut örneğidir. Türkiye emekçi halklarına da bu tablo yabancı değil. Yakın tarihte olan Reyhanlı saldırısı bir başka örneğidir. Bu iki karşı-devrimci saldırı devrimin gelişimini önlemek için yapılsa da devrim her gün kitlelerle buluşarak büyüyor geliyor, zafere doğru adımlarını hızlandırıyor.

Rojava devrimi halkların bilincinde sıçramalı değişimlere neden oldu. Kobane direnişinde Kürt halkının yiğit mücadelesi ve enternasyonal mücadelenin iyi örneklerini gösteren savaşçılar devrimin daha fazla büyümesini sağladı. Kürt halkının özelde İŞİD'e karşı, genelde emperyalizme ve kapitalizme karşı zaferi emekçi halklarımıza güç ve moral

kattı. Kobane mücadele birliğinin daha fazla gelişmesini sağlamıştır. İşte bu ve bunun gibi politik siyasi nedenlerden dolayı TC devleti Diyarbakır saldırısıyla halklara karşı katliam politikalarına bir yenisini eklemiştir. Bu saldırılar bizi ve halkları ve devrimcileri daha fazla güçlendiriyor birleştiriyor. Devrim ve sosyalizme olan inancımız ve bağlılığımız artıyor.

Faşist devletin saldırıları bu dönemde artacaktır. Kitleler bu faşist saldırılara ancak devrimci şiddetle karşılık vererek ileri gidebilir. Burada devrimci kitlelerin sisteme karşı öfkelerini hedefe götürecektir. Doğru bir politik izlemek gerekiyor. Emperyalistlerin ve tek elci faşist devletin bundan sonra yapacağı bütün katliamlar yalnızca

emekçi halklarımızın dev-

hızlı gelişecektir. Çünkü Leninist partinin mücadele tarihi, deneyimi ve politikaları yol göstericidir.

Bu devrimci hamlenin savaşçıları olarak halklarımıza çağırıyoruz: Gün devrimi ileri taşıma günüdür, gün dincilere gericiyle faşizme ve emperyalizme karşı savaşımı yükseltme günüdür. Gün halkların devrimci mücadelesini zafere taşıma günüdür. Gün ezilen halkların umutlarını yeşertme günüdür. Bizler Leninistler olarak ezilen bütün halkları Leninist Partinin ideolojik önlüğünde savaşmaya çağırıyoruz. Çünkü Leninist parti kitlelerin bütün özlemlerini giderecek tek güçtür. Leninist ideoloji her gün büyüyor geliyor. Murat yoldaşın dediği devrim gibi devrim bizzat biz devrimiz. Şimdi Leninist mi-

litanların görevi bu mücadeleyi hedefe götürecektir. Bu pratik çok önemli bir pratik yapmaları hayati önem taşımaktadır. Bu pratik çok yönlü olarak geliştirilmelidir. Bunu yaşamın pratiğinde her gün yaşadığımız deneyimler gösteriyor. Çünkü kitleler bir arayış içinde bunu en somut olarak 7 Haziran seçimlerinde görebiliriz. Kitleler yeni bir yaşama karşı özlemlerini HDP'nin barajı aşmasıyla açığa vuruyor. Aslında kitleler burada devrim ve sosyalizme bağlılığını gösteriyorlar. Reformist partilere oy vererek bu özlemlerini gidermeye çalışıyorlar. Ancak reformizm yalnızca kitlelerin devrimci öfkelerini sistem içinde eritmeye yarar. Bunun için kitlelerin yeni bir dünya yolunda sosyalizm ve devrim için mücadele etmeleri gerek. Bundan dolayı Leninist Partinin politikası ideolojisi ve siyasi düşüncesi halklarımıza devrimi ve devrimin zaferini gösteren bir yoldur.

Bütün halklarımızı da Leninist Partinin bayrağı altında mücadeleye, devrim, sosyalizm için savaşmaya çağırıyoruz. Çünkü Leninist Partinin ideolojisi hepimizin uğruna kahramanca ulaşmak istediği özgürlüğün ta kendisidir.

Rojava TKEP/Leninist Güçleri

Kobane'deki Leninist savaşçılarla iki gün ard arda yayınıma adına görüşmeler yaptık ve onlar da bize son yaşanan gelişmeleri aktardılar. Biz de bir not ekleyelim, Leninist savaşçılarla yaptığımız bu söyleşinin ertesi gününde Tel Abyad alındı ve Rojava'nın iki kantonu birleşti.

12 Haziran:

Son on gündeki gelişmeleri anlatayım size. Son on gündür yapılan ilerlemelerde, YPG ve ona destek sunan güçler, Cizire ve Kobane kantonlarını birleştirecek stratejik açıdan önemli stratejik üç bölgeyi İŞİD'in elinden aldı. Bu çatışmada 7 YPG'li ölümsüzleşirken, çok sayıda İŞİD'e bağlı çete üyesi öldürüldü. Çok sayıda cephane YPG'nin eline geçti. Bu üç bölge, Serekaniye'ye ait bir coğrafyada. Serekaniye de Cizire Kantonu'na bağlı bulunuyor. Bu

üç noktadan biri Demha ilçesi. Kobane savaşından önce bu bölge İŞİD'in elindeydi. Bu bölgede 1 yıl önce yapılan savaşta YPG ağır kayıplar vermişti. Bu açıdan bu bölgelere YPG çok anlam vermektedir. Dobruka aynı Demha gibi İŞİD'in elinden alınan bir bölge. Ve Ravva... Ravva Rojava Devriminden sonra üç defa kuşatılmış. O da İŞİD'in elinden alınan bir yer. Tel Ebyad sınırını açmak için bu bölgeler bir çok yönden savaşın şekillenmesini etkileyecektir. Bu üç bölge İŞİD'in Türkiye üzerinden sağladığı lojistik desteği, silah ve benzeri desteği önemli bir şekilde azaltmış olacaktır. Daha önce İŞİD bu bölgelerden büyük destek alıyordu, Türkiye ve benzeri ülkelerden. Artık bu bölgeler İŞİD'in elinden alındığından, İŞİD'in kuşatma ve çembere alınması da sözkonusu olabilir.

Yani İŞİD'in lojistik desteği kesildi mi?

Bir açıdan. Yani eskisi gibi rahat edemeyecekler, bir kolu kesildi. Yani bu alınan bölgeler bir geçiş yeri. Geçen yıl bu yerlerde TC askerleri ve çete üyeleri birleşerek YPG'ye karşı birlikte savaşmış olduğu bize söylendi. Ravva, İŞİD'in karargahının

olduğu yerlerden biri. Bu üç bölgenin YPG'nin eline geçmesiyle beraber Kobane ve Cizire Kantonu hattının açılması için gerekli ufak bölgeler İŞİD'in elinde kaldı. Bu bölgelerin de alınmasıyla birlikte, bütün hat YPG'nin kontrolü altına geçecektir. Verilen şehitlerden dolayı YPG için büyük manevi değeri vardı bu bölgelerin. Şimdi son on gündü yapılan askeri hareketler bunlar.

Bu operasyonların sonrasında bu iki kantonun birleşmesi sağlandı mı

Bu iki kantonun birleşmesi için ufak yerler kaldı. Yani isterseniz onları da siz kısaca aktarayım. Tam olarak açılmadı ama bu üç bölgede İŞİD bu noktalarda kırıldığı için ileri bir adım atılmış gibi görünüyor. Tam olarak bu hat açılmadı ama çok az bir yer kaldı. Bu şekilde devam edilirse ilerleyen günlerde bu hattın açılması kaçınılmaz.

Peki İŞİD'in bu operasyonlara karşı bir saldırı hazırlığı var mı?

Bize çok farklı şeyler söyleniyor. İŞİD çok fazla kayıp veriyor ve bütün ağırlıklarını Irak tarafına verdikleri söyleniyor. Ama şu ana kadar tabii ki kaybettikleri bölgeleri yeniden almak için saldırı düzenleniyor ama geri püskürtülüyor. Örnek veriyorum, bir köy ele geçirildiğinde, İŞİD bu köyü ya da bölgeyi geri almak için saldırıya geçiyor ama bu saldırılarda başarısız kalıyor. Bir ilerleme kaydetmiyor aksine geri çekiliyor.

İŞİD'in bu geri çekilişinde ağır silahlarla vs. saldırması ancak geri alamaması politik olarak ne ifade ediyor?

Bu konuda bir çok noktada hava bombardmanı İŞİD'in ilerlemesini engelliyor. İŞİD ilerlemek istiyor ama uçaklarla sürekli bombardmana uğradığından büyük kayıplar veriyor. Yani İŞİD şu an genel olarak Suriye'den çok Irak bölgesine çekilmiş durumda. Koalisyon güçlerinin sürekli bombardmana tutması, ayrıca Kobane'de yaşanan görkemli direnişten sonra Kürt halkının örgütlü bir şekilde hareket etmesi İŞİD'in tamamen farklı bir alana kaymasını sağladı. Yani Kürt halkının, Kürdistan halkının mücadelesi İŞİD'e bayağı kayıp verdi. Yani YPG güçleriyle birlikte hareket eden savaşçılardan tutulmuş koalisyon güçlerine kadar bir çok güç var cephelerde.

Rojava Devrimine katılan farklı sınıflardan geniş bir kesim var. Haliyle farklı sınıfsal çıkarlar ve tepkiler de var.

Kürdistan işçi sınıfı Rojava Devrimine ve Kobane direnişine büyük katkı sağladı diyebiliriz. Son zamanlarda YPG'ye katılanların emekçi halk kesimlerinden olması, halk savunma güçlerinin bu biçimde şekillenmesi, ezilen sınıfların devrim kendi renklerini katmalarını getiriyor. Ulusal hareketin içinde bulunan sınıfların değişik olması, sınıfsal ve

kültürel farklılıklarla birlikte devrimin hangi aşamaya ilerleyeceğini gösterecektir. Halkın çoğunluğunun proleter ve köylü olması, halk yığınlarının bilinçlenmesi için, kültürel ve politik gelişmeyi sağlayacak komitelerin oluşması, devrimin gelişimi için önemlidir.

Üç kanton var burada ve bu üç kanton da ayrı coğrafi bölgelere sahip. Kısaca üç kantonun da bilgisini vereceğim size. Bu üç kantondan en gelişmiş durumda olan Cizire Kantonu, tarım ve sanayi olarak kendini geliştirmiş kanton. Cizire Kantonunun tamamı YPG güçlerinin kontrolü altında bulunuyor. Yalnızca Rabia bölgesi 3 farklı askeri gücün olduğu bir bölge. Şu an YPG'nin dışında İŞİD ve Esad yönetimi bu bölgede mevcudiyetini sağlamaya devam ediyor. Cizire kantonu, Qamişlo, Derik, Heseke gibi önemli bölgelere sahip bir yer. Cizire Kantonu Serekaniye'de ilerlemeye devam ediyor. Bu bölgenin çoğu dağlardan çok geniş ovalara sahip bir bölgedir. Kobane Kantonu, 3 kantonun en küçük yeridir diyebiliriz. Bu bölge diğer 2 kantona nazaran daha az gelişmiş durumda. İnsanların çoğu çiftçilikle geçimini sağlıyor. Kobane merkez çok fazla büyük olmamasına rağmen, köyleri yoğun olan bir bölge. Yaklaşık 300 köy bu şehirde mevcut. Bu köylerin çoğunda Arap ve Kürt halkları var. şimdi bu bölgeler İŞİD'in elinden tam olarak alınmış durumda ve YPG kontrolünü sağlıyor. Ayrıyeten Efrin sanayi açısından bu iki bölgeden daha ilerideler. Fakat Efrin, düz ova çok dağlık ve ormanlık bir alana sahip. Ama her 3 kantonda tarım çok gelişmiş diyebiliriz. Bir de Şengal, ayrı bir kanton olarak ilan edilmesine rağmen, peşmerge güçleri Şengal'i YPG güçlerine vermek istemiyor.

14 Haziran:

Son olarak bir talimat verildi YPG'ye. Bu talimatta gelişen süreç, dört parça Kürdistan topraklarındaki yaşanan savaş ve bu savaşın politik etkilerle birlikte nasıl gelişeceği ele alındı. İŞİD Kürdistan topraklarından çıkıp özellikle Arap bölgelerinde Irak ve Suriye'de kendi mevzilerini güçlendiriyor. Bunun politik olarak ne getireceği, nasıl şekillene-

ceği yönünde konuşuluyor. Ayrıyeten, daha önce dediğimiz gibi Şarki taraftaki ilerleme devam ediyor. Son süreçte Heseke'de dört tane mahalle alındı. Bu mahalleler, Esad'ın kontrolünden çıkıp YPG'nin kontrolü altına geçti. YPG, İŞİD'in elindeki köyleri alıp, kendi kontrolünü sağlıyor. YPG'nin politikası doğrudan Esad ve güçleriyle çatışmaktan çok, İŞİD'le bir savaş yürütüldüğünü kamuoyuna göstermeye çalışıyor. Çünkü daha 1 ay kadar önce buralar Esad'ın elindeydi. Esad'ın elinden İŞİD aldı, sonra İŞİD'in elinden YPG kontrolü sağladı. Bu 1 hafta 10 gün önce oldu. Daha önce, zaten bir dağ var, Heseke'de stratejik bir dağ. Esad burayı daha önce YPG güçlerine vermişti kontrolü sağlamak için. Ama şu an YPG gücünü kanıtlandığından dolayı Esad'a restini çekmiş durumda. Esad'a şunu söylüyor. "artık burası senin değil bizim topraklarımız. Yani Esad'la yapılan anlaşma bozulmuş, bu dağ YPG güçlerinin elinde. Bir de ayrıyeten, geçen sene Nebruka hamlesi vardı. Bu Siluk hamlesi olarak devam ediyor. Bu hamle Şehit Reber Kobane hamlesi olarak (ismi bu şekilde, çünkü her hamlenin bir ismi oluyor) Siluk, Tel Abyad dediğimiz bölgeye en yakın köy. Ve Tel Abyad alındığı zaman Cizire Kantonu ve Kobane kantonu arasında herhangi bir köy kalmıyor. Yani hat açılıyor. Yani bu kantonların birleşmesi için Siluk hamlesi ve bizim bulunduğumuz yerlerin alınması lazım. Ama az bir şey kaldı diyebiliriz.

Şu anda El Nusra ve İŞİD'in Afrin'e saldırı hazırlığı yaptığı iddia ediliyor. Yani El Nusra ve İŞİD birlikte hareket ederek Afrin'e saldırı hazırlığı yaptığı tartışılıyor. Bunun için hazırlıklar hem YPG tarafından yapılıyor, buradaki güçler tarafından yapılıyor. Bu son yaşanan çatışmalarda 6 tane arkadaş şehit oldu. Bu 6 arkadaşın 3'ü çatışmalarda, 3'ü mayına basarak şehit oldu. Bu kadar ayrıntılı bilgi vermeye gerek yok haber yaparken, ama 6 arkadaş şehit oldu. Şimdi biz ne zamandan beri tabur olarak bekliyoruz. Tabur olarak sınırları aşmışız. Yani Rojava sınırlarının ötesine geçmiş bulunuyoruz. Genel politikaların nasıl şekilleneceğini bekliyoruz. Biz yani bizim cephe ilerlemiyor.

